

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

L. M.

Br. 11 Lit. S.

MINGRELERFLICKAN.

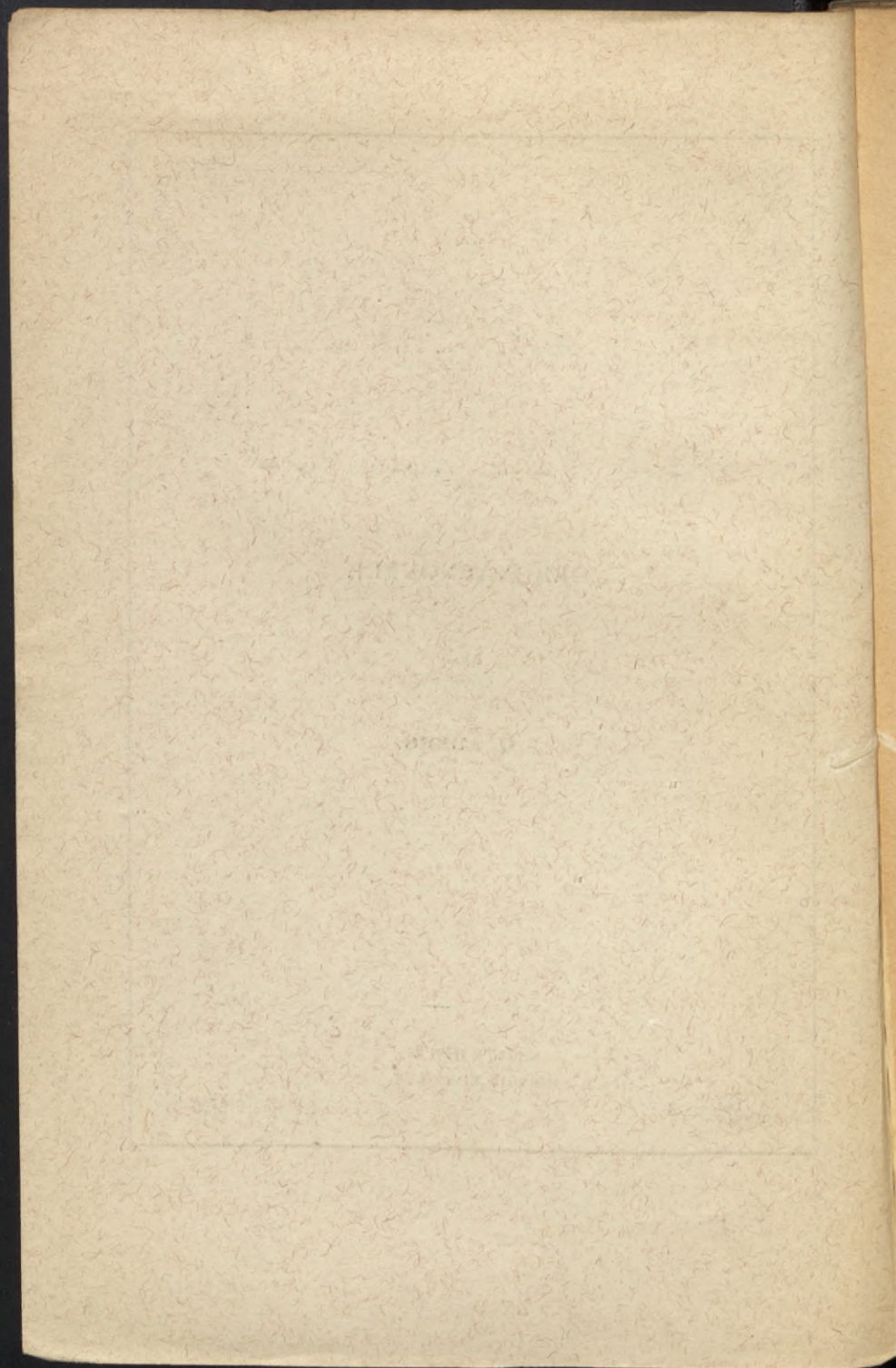
ORIGINALNOVELL

AF

J. O. ABERG.

STOCKHOLM.
HENRIK LINDGREN.

MINGRELERFLICKAN.

ORIGINALNOVELL

AF

J. O. ÅBERG.

STOCKHOLM.
HENRIK LINDGREN.

ÖREBRO 1884.
BOHLINSKA BOKTRYCKERIET.

En solklar vårdag 1848 landade vid staden K--s brygga en från Tyskland kommande ångbåt, och, såsom alltid händer, hade äfven vid detta tillfälle infunnit sig en stor meniskomassa för att begapa och begapas. Det är ett stående théma, isynnerhet i alla småstäder, att mottaga anländande ångbåtar, för att komma i tillfälle, dels, såsom vi tro, beundra de resandes toaletter, dels för att visa sina egna. Förlåten mig denna sanning, sköna läsarinnor, det är visserligen hårdt att behöfva tillkännagifva er lilla vurm, men jag hade intet annat val i fråga om nysfikenhet.

Om det i någon mån kan trösta er, att karlarne icke äro en enda smula bättre, så vill jag gifva vatten på er qvarn och i korthet berätta er en liten episod, som skulle kunna tjena såsom stoff till en af många kapitel bestående novell — en historia, som alldeles icke är en saga, utan har händt i verkligheten, och jag är säker på att den eger sitt motstycke äfven i våra dagar.

Jag hade och har ännu en vän, den jag vill kalla för August. Denne vän var en ifrig dyrkare af det täcka könet och hade äfven en afundsvärd framgång i allt hvad kärlek var och hette. Huru detta kom sig har jag länge funderat öfver, men slutligen kommit till den slutsatsen, att mannens mod är qvinnan kärt, i hurudan form det än må yttra sig.

Nåväl; min vän August flammade och flammade om igen och snart fanns i den lilla staden knappt någon flicka, den han icke egnat sin hyllning.

Fastän August på detta sätt var gränslöst lättsinnig och aktade kärlekseder och ett krossadt kvinnohjerta lika med noll, var han likväl icke förderfvad. Långt derifrån; han egde, oaktadt sin obeständighet, ett i botten godt hjerta.

En dag spatserade August och jag arm i arm ned till ångbåten, som närmade sig. Han var mycket dyster den dagen, stackars August, och ofta suckade han, sannolikt emedan han för tillfället ej hade någon för hvilken han kunde göra sin kur. Han var oförbätterlig, den gynnaren; fick han ej kurtisera och slå upp — var han tråkig, bara en half människa, eljest fick man söka fjerran efter maken till kamrat.

»Hvad tänker du på?» frågade jag och försökte lifva upp vännens dystra ansigte.

»Jag vill se efter om det finns någon vacker flicka ombord.»

»Nå, om så skulle vara, hvad batar det dig?»

»Jo, reser hon vidare, så följer jag med; stan- nar hon, gör jag detsamma. Jag känner en öfvervinnerlig lust att finna ett deltagande kvinnohjerta, och den flicka, som reser på ångbåt, har utan tvifvel ett sådant.»

Jag tyckte det der var ett besynnerligt påstående, men vid närmare eftersinnande finner jag att vännens ord ej äro att förakta, ty ingenting förädjar så mycket som resor.

Ångbåten lade till och August utropade, under det han våldsamt klämde min arm:

»Ser du hvilken vacker flicka!»

Der fanns verkligen en vacker tärna ombord, och jag tillstår att jag, som visst icke är lätttrölig, blef lika mycket betagen som vännen. Och lycka var att min kassa ej tillstodde någon resa, ty i detta fall hade vi, ifrån att vara de bästa vänner, blifvit oförsonliga rivaler.

Vännen var förmögen och kunde fritt förfoga öfver sin egendom, samt var löshäst, d. v. s. egde rätt att befallas endast af sig sjelf, hvarföre han följde med.

En månad derefter mottog jag ett bref, hvori han berättar att han var *på allvar* förlofvad, men fästmöns namn nämnde han icke. Efter ytterligare ett halft år fick jag brefvet numro 2, och den underättelsen att, såsom han skref, »Amor nu spelat honom det lilla förargliga sprattet, att i samråd med Hymen helt och hållet betaga honom friheten». Med ett ord, han var gift och inviterade mig att besöka honom och hans förtjusande gumma. Jag slog mig lös, begärde permission och reste. Döm då om min förvåning, när vännen — som med öppna armar och sitt förra hjertliga leende mottog mig — presenterade som sin hustru den, för hvars skull han gjort den opåräknade ångbåtsfärden.

»Och nu är fjärilen fångad», sade han, i det han omfamnade den unga sköna qvinnan, som smekande tillade: »och jag skall nog veta klippa hans vingar.»

Så gick det med August och så går det alla dagar.

Jag skulle äfven kunna berätta er om en ungdom, som gjorde en resa i samma syfte som August, men blef på visst sätt lurad på konfekten, ithy att hon förälskade sig i en borstbindare, hvars borstar tidt och ofta hade beröring med den giftaslystnas skinn — men måste nu återvända till ämnet för denna lilla berättelse, efter att hafva gjort min djupa ursäkt för det gunstbenägna publikum, hvars dom jag hoppas icke blir alltför hård.

Den ångbåten, hvarom vi allraförst talade, icke den, som bortförde August och hans tilltänkta huskors, låg frustande förtöjd vid den lilla bryggan. En mängd passagerare uppfyllde akterdäcket och ibland dessa befann sig en lång, ståtlig herre, insvept i en vid kappa.

Han tycktes vara närmare femtiotalet, de gråsprängda lockarne, hvilka ringlade sig utefter axlarne, det fina aristokratiska utseendet och den förnämna hållningen, utvisade en man af verld. Hans blickar ilade till hvarje föremål och en varm tår glänste i hans öga.

»Så återser jag ändtligen dig, du sköna foster-

land, efter tjugu års skilsmessa», hviskade han; »dina fjellar resa sig ännu, som fordom, stolta mot skyn, och hemmets bölja slår lika troget mot stranden. O, att han, min förlorade vän, kunnat följa mig till detta land, som han längtade att få se! Men hans ädla hjerta, genomborradt af moskoviternas kulor, hvilar under Asiens torfva, i den jord, för hvars frihet han offrade allt, jordisk lycka och till slut sitt lif. Men det löfte jag gaf honom i hans dödsstund — att vårda hans dotter — det skall jag hålla och anse som min heligaste pligt att uppfylla.»

Den okände gick ner i salongen, men vände efter några ögonblick tillbaka, förande vid handen en åttaårs gammal flicka, så tjusande, att ett sorl af beundran lopp igenom de församlade vid hennes åsyn. Flickan, som märkte att hon var föremål för allas blickar, smög sig rädd intill sin ledsagare, i det hon hviskade:

»Pappa, jag är så rädd; hvarföre se alla på mig?»

Det är barnets oskuld, som frågar så; jungfruns blygsamhet skall vid 16 år rodna för nyfikna blickar, men vid 25 skall verldsdamens blick själf uppsöka och möta sådana ögonkast.

»Var ej rädd, Clara lilla», sade den som kallats fader, och smekte flickans brännande kind, »alla dessa människor äro våra vänner, de vilja ej göra oss ondt.»

Flickan lugnade sig vid dessa tröstande ord och lät sina stora nattsvarta ögon irra hit och dit bland folkmassan. Hon såg endast okända anleten, men mötte äfven månet hjertligt leende, hvarvid hon log tillbaka, alldeles som om hon funnit idel bekanta.

Den okände resenären gick i land och tog vägen uppåt staden med flickan vid sin sida. Ingen kände honom, men alla tyckte att han till deras nejder medfört en engel.

2.

Åtta år äro förflutna. Huru mycken glädje har ej blifvit graflagd inom denna tiderymd! Man tycker att åtta år äro en så rysligt lång tid, att man knappast skall hinna till dess slut; ja, många få ej se detta, emedan döden dessförinnan afklipper den svaga lifstråden och öppnar en annan början, som aldrig har någon ände. Men har man hunnit slutet på de åtta åren och då ser tillbaka, månne man då skall tycka att tiden rullat fram för hastigt? Nej — utan tvifvel skola de flesta, om icke alla önska sig tillbaka de der åtta åren; ty nu som först upptäcker man händelser och handlingar, dem man ej velat upplefva eller utföra, om man i förväg kunnat se utgången.

»Tänk hvilken ofantlig tid tills jag blir sextio eller åttio år, om jag får lefva så länge!» utropar tjuguaringen; men när han hunnit till åttio, och ålderdomen strött sin snö öfver hans hjessa, som börjar luta mot grafven, då säger han: »Hur kort är ändå vår lefnad, hur fort förflyga icke dagarne, och man märker ej, förrän man är ett intet.»

Till dessa betraktelser hafva vi blifvit ledda vid tanken på den omnämnde okände resenären. Han är nu åtta år äldre, och den lilla flickan har också hunnit den ålder, då hon bör träda in i verlden och lära sig känna dess fröjder, såväl som dess sorger.

Den sednare står i begrepp att taga första steget på lefnadsbanan, den förra att lemna den. Lagen är så — i oafbruten följd aflösa släktena hvarandra, för att sedan mötas i rymden. Hvart? Räkna stjernorna och nämn mig hvar Hesperiens strand är belägen; utforska den Allsmäktiges vilja och allt skall blifva klart, hvarom vi nu så mycket tvista.

Den gamle mannen hette Sköldblad, svensk till börden och svensk till sinnet. Vid trettio års ålder hade han, liksom andra unga män af stånd,

rest utrikes; der blifvit bekant med en mingrelisk höfding, Thamar, och med honom knutit ett fast vänskapsband. Vi förbigå här allt vidare ordande om de båda vännernas öden — det få vi se längre fram — vi vilja här blott nämna att Sköldblad i 20 år lefde tillsammans med Thamar och slutligen såg honom dö hjelledöden. Höfdingens sista ögonblick voro sansade och den döende anförtrorde den efterlevande vännen sitt enda barn, den lilla Clara, samt dog lugn, vetande att den faderlösa var i goda händer. Sedan Sköldblad ombestyrt vännens egendom, hvilken var ganska betydlig och hvartill Clara var ensam egarinna, realiserade han den i kontanter och flyttade, såsom vi sett, öfver till Sverige samt inköpte en egendom ej långt ifrån staden K.

Kaukasiens folk är känt för sin skönhet, och deribland intaga Georgier och Mingreler förnämsta rummet. De mingreliska stammarna äro företrädesvis utmärkta genom den friska färg, som ligger gjuten öfver den fina hyn, samt för gestaltens yppiga och retande fullhet. De svarta ögonen likna en krater; det sjuder och kokar och hotar att förinta den, som icke är van vid söderns blixtrande glöd.

Men oaktadt en nordens tärna icke kan jämföras med georgiskan i skönhet, har hon likväl något, som den glödande sydländskan saknar och som ställer henne högt öfver denna sistnämnda. Hon har nemligen den intellektuella utveckling, det själens företräde, hvilket gör att, om också eld och lågor ur det ena ögat förbränna och sätta hjertats alla känslor i uppror, det blåa ögats blick väcker en tjusning, som kännes så godt i själen, och som visserligen berusar mindre, men är af desto större varaktighet.

Egde Kaukasi undersköna dotter denna själens bildning — de skulle vara kristenhetens gudinnor.

Baron Sköldblad — en man med vidsträckt verldsåskådning och rik erfarenhet af lifvet — kunde naturligtvis icke vara obekant med sin unga foster-

dotters naturanlag, och han beslöt att helt och hållet dana den unga växten till en präktig blomma med söderns vällukt och nordens ljufhet.

Denna omdaning anförtroddes ett något till åren kommet fruntimmer, som egde stor lärdom och utmärkta grundsatser. Visserligen svallade Claras blod ibland upp med häftighet, men det behöfdes blott en förebrående blick ur lärarinnans blå öga för att tämja den eldiga sydlänskan. Småningom lärde hon att beherrska sig och fattade allt mera kärlek för studier.

Hennes unga sinne, alldeles främmande både för de obekanta sederna och de nya, förunderliga ting hon af böckerna inhemtade, började redan ana, att det fanns något ädlare och djupare än passionernas herravälde, som i starka fjettrar binder söderns glödande folk; hon insåg snart, att vetandet var ett ädelt sträfvande, som bör ligga till mål för hvarje människa, och hon kastade sig med hela sin eldiga själ in på detta falt. Det gick till och med så långt, att baronen nästan med våld måste slita boken ifrån henne.

Den egendom, som baronen inköpt och hvilken egentligen tillhörde Clara, hade ett ganska vackert läge, hvilket ytterligare förskönades af hvad konsten kunde skapa. Den hette Sommersta. Ibland alla de saker, hvilka baronen hemfört från Kaukasus, funnos en sällsynt art blommor, stora hvita vippor, hvilkas bländande fägring på det högsta tjuste åskådaren. I den nyanlagda trädgården planterades dessa söderns barn utefter gångarne och trufdes ganska väl i det främmande klimatet.

Manbyggnaden på Sommersta utgjordes helt enkelt af ett envåningshus med tvenne små gafvelrum, hvilka beboddes af Clara och hennes lärarinna, men, när denna flyttade, af den unga flickan ensam.

Ifrån dessa rum hade man en den vackraste utsigt öfver den lilla ån, som i lekfulla slingringar flöt igenom en rosenprydd äng; öfver skogen vid horisonten och den vid skogens rand belägna lilla

enkla kyrkan. Hela nejden var ett fridfullt och täckt landskap, der Sommersta, såsom den skönaste perlan, utgjorde medelpunkten.

Inredningen var smakfull och elegant utan att öfvergå i lyx, och det hela såg så fint och propert ut, att man nästan var färdig förutsätta, det en qvinnohand här ordnat de aldra minsta småsaker.

Ty, säga hvad man vill, qvinnan eger ändå en förunderlig makt att sprida trefnad och behag omkring sig, men hon besitter äfven en motsatt förmåga, ty hon kan göra ett hus till ett osnygghetens näste vida mera än mannen.

Det är en solklar Junidag 186... som vi bjuda läsaren göra oss sällskap till Sommersta för att besöka baronen och den sköna mingrelerflickan. På ett af de invid hufvudtrappan stående gungbräderna finna vi henne, sysselsatt med handarbete. Att försöka teckna henne, blir alltid matt och få vi bedja våra läsarinnor, men synnerligast ungherrarne, om ursäkt ifall målningen, såsom det torde hända, blir alltför matt.

Den som vill beskrifva en eldig sydländskas utseende och ej använda våra stående fraser, han behöfver en penna, doppad i sjelfva sydländingens blod, han behöfver en fantasi, som är mångdubbel eldigare än vår nordiska; med ett ord — för att uppfatta och på papperet framtrolla den varma zonens eldiga dotter, bör man vara sydländing sjelf.

Har du sett ebenholtzens svarta färg — då ser du håret hos den unga Clara, och dermed täflade också ögonen, fastän den nästan förintande glans, som strålade ur dem, gjorde att de hade syskontycke med aftonstjernans blick på tropikernas mörka himmel. Den fina grekiska formen framstod i hufvudets alla konturer, ifrån pannan och näsan till den lilla fina hakan. Och hvad skall man säga om munnen, som liknade två nyss utspruckna drufvor, der morgonens dagg ännu låg kvar på den friska

rodnaden? Växten var något öfver medelmåttan, smärt men likväl fyllig, och hvarje hennes rörelse lade alltid i dagen nya behag. Men vi återgå till ögonen. Ser man noga på dess färg, så upptäcker man visserligen mingreliskans eld i hvarje stråle, men öfver dessa förtärande blixtar låg, så att säga, en aska, som något hämmade dess förstörande verkan. Der fanns en sjäfullhet, den man icke finner hos hennes systrar; der fanns en enda mild stråle ibland alla dessa — nemligen den egna tjusning, som den sanna bildningen alltid för med sig. Själens låg i strid med passionerna och vann alltmera gehör; den var genast färdig att med sin varnande stämma hejda de otyglade lidelser, hvilka blifvit den unga flickan medfödda. Naturen var besegrad af en starkare makt. När Clara talade med sin fosterfar och i hans ögon läste hans minsta önskan, då strålade ur hennes blickar icke detta häftiga begär att uppfylla den, utan en den innerligaste tillgifvenhet framlyste i hennes sjäfulla drag. Den unga vildinnan, hvars uppfostran gjort baronen både glädje och sorg, var förändrad, bildningen hade för henne öppnat portarne till en helt och hållet okänd värld.

Hon tröttnade icke att med ifver forska i religionens höga men dock så enkla lära, hon kastade sig med en sorts raseri utan betänkande in på vetenskapens alla grenar, och vid 16 års ålder var hon långt kommen i vetande. Men ännu arbetade hennes själ framåt, och måste hon någon dag försaka sina kära böcker, var hon otröstlig och ganska ofta fann henne morgonsolen med boken i hand.

Förgäfves föreställde henne baronen att hennes helsa skulle lida af det trägna arbetet; leende svarade hon alltid:

»Ack fader, jag tycker att jag ännu inhemtat så litet, att jag riktigt blyges, då jag tänker på att jag är sexton år och ej vet mera.»

Men oakadt flickans ifver beslöt likväl fosterfadern att afhålla henne från det ifriga studerandet, och för att uppnå denna sin afsigt lät han

henne deltaga i sådana arbeten, som kunde stärka kroppen.

Vi återvände nu till den unga flickan, der hon på gungbrädet är sysselsatt med sitt handarbete.

Plötsligt lade hon arbetet åt sidan, gömde ansigtet i händerna och utbrast i snyftningar. Tryckte manne någon djup sorg hennes unga sinne? hade hon kanske anat att för henne fanns ett fosterland i det aflägsna södern, och att hon här var en främling? kände hon väl dunkelt att hon stod ensam utan fader och moder — —? Nej, intetdera bedröfvade henne; hon gret öfver att hon några timmar hvarje dag måste försaka sina kära böcker.

Hon märkte ej att fosterfadern på afstånd betraktade henne med en både sorgsen och kärleksfull blick, men då hon såg upp mötte hon hans forskande öga.

»Hvarföre tårar, Clara», sade han och tog plats vid den sköna flickans sida, »hvarför finner jag alltid tårar i dina ögon, då du har något annat arbete för händer?»

»Mina böcker», sade hon och borttorkade de glänsande kristallerna från den mörka grunden, »mina böcker äro mig kära; ack, min far, låt mig få återgå till dem.»

»Mitt barn», svarade baronen, »det du begär är, hvad du icke vet, dig skadligt. Bildning bör hvarje människa sträfva efter så mycket i hennes förmåga står; men denna bildning skall hon inhemta under fortgången af hela sitt lif och — tro mig du — det behöfdes i sanning mer än *ett* lif, så kort som vårt är, för att rätt inhemta alla de grenar af bildning och vetande, som förefinnas. Den sanna bildningen, hvilken består deruti att själen, mottaglig för det sanna och sköna, som uppenbarar sig i naturens minsta anordning och i hvarje handling, att själen så att säga inympar dess frukter i sig och alltid försöker att tänka och känna så, som hon lärt sig vara ädlast — denna bildning, utan hvilken ingen människa kan anses vara rätt bildad, den vinnes endast så småningom och ej genom lexor

eller forskning i böcker. Men man får icke, äfven om själen törstar efter vetande, alltför mycket sporra den — såsom du, min lilla flicka, — ty den mattas genom öfveransträngning, och när man sedan blir äldre, kan det hända att den, om icke helt och hållet, så åtminstone till en viss del förlorat hela sin spänstighet, och hvartill tjänar då ditt ungdomliga sträfvande? Nej, min flicka, vinnlägg dig endast om så mycken bildning, som fordras för att rätt lära känna lifvet och dess egentliga värde; blicka djupt in i din egen själ, men icke med den ifver att dessa känslor liksom skimra i ett oredigt virrvarr, utan med sans, att du må kunna se hvad som skall odlas eller icke. All öfverdrift, isynnerhet i studier, är skadlig, ty den mattar icke allenast sinnet och gör det på sistone likgiltigt, den förstör äfven kroppskrafterna.

»Inrätta din dag på ett bestämdt sätt; läs ett par timmar, mera behöfver du ej för att inhemta de kunskaper din själ törstar efter; roa dig; låt kroppen få sin tillbörliga rörelse och till slut skall du finna dig så väl vid denna omvexling, att du icke vill afvika derifrån.»

Under tystnad hade Clara afhört fosterfaderns tal; hennes ögon hängde fast vid hans läppar och när han slutat, sade hon:

»Jag vill lyda dig, min far. Det blir visserligen mycket svårt att i början vänja sig vid denna regelbundna anordning, men det får väl gå. Jag är ung och oförståndig och känner icke hvad som är bäst för mig, men du, som erfarit mycket, du vet hvad som länder mig till nytta, och jag skall lyda dig, fader.»

»Tack, mitt barn», sade baronen och aflägsnade sig, nöjd öfver framgången af sina önsknigar. Clara återtog sitt arbete med den ifver, att hon icke märkt det en ung man närmade sig.

»Är baron Stålsköld hemma?» frågade den ankomne och lyfte vördnadsfullt på hatten.

Vid denna fråga spratt Clara till och reste sig upp, i det hennes kinder öfverdrogos af en skär

rodnad vid den unge mannens plötsliga uppträdande.

»Nej», svarade Clara, »han gick helt nyligen ut för att se till arbetsfolket, men om ni vill vara god och stanna, så skall jag skicka efter honom.»

»Behöfves icke, min fröken», svarade främlingen artigt afböjande; »jag går sjelf ut till honom, ty mitt ärende fordrar skyndsamhet.»

Och med en helsning försvann han i den riktning Clara utvisat.

»Hvem var den der flickan», frågade ynglingen sig sjelf, under det han skyndsamt vandrade öfver ängarne. »Jag har icke sett henne förut, och det är icke underligt», tillade han, »alldenstund jag icke varit på orten längre än åtta dagar. Hon måste vara någon utländska, som den gamle baronen hemfört; kanske hans hustru? Nej! Ej heller någon guvernant, ty den gamle hedersmannen har, mig veterligen, inga barn, men kanske hon är hans fosterdotter, eller till och med rätta dotter, ty hvem vet hvilka förbindelser han kunnat hafva derute. Men älsklig är hon!»

Hvarföre arbetade icke Clara så flitigt som förut, hvarföre kastade hon ibland långa blickar åt det håll, der den främmande ynglingen försvunnit?

Denne unge man var grefve Rehnkrona, afkomling af en stolt och mächtig ätt, samt bebodde egendomen Fröstad, belägen endast en fjerdedels mil från Sommersta. Om vintrarne brukade den unge grefven vistas i hufvudstaden och somrarne på denna sin natursköna egendom, den han låtit inreda med all den komfort en rik man är van vid. Grefven var 25 år och hade icke, under de åtta åren baron Sköldblad vistats hemma, varit i fäderneslandet, utan rest dels i Frankrike, dels i Italien.

Så ung och rik, och med ett fördelaktigt utseende, skulle man kunna taga för afgjort, att den unge grefven lefvat friskt undan på sina resor, men detta var ej förhållandet. Gamle grefve Rehnkrona, som var en man af ädelt sinne och hög

bildning, satte sin ende son — den omnämnde unge mannen — under en skicklig och djupt bildad lärarens uppsigt, och denne bibragte sin discipel sådana grundsatser att fadern, som i sonens alla handlingar och tänkesätt spårade en själ med framstående anlag för det ädla och goda, belönade magistern med ett litet hemman ett par bösshåll ifrån Fröstad. Långt ifrån att de vidsträckta resorna försvagat ynglingens känslor och inplantade vördnad för hans lärare, gjorde de sig alltid gällande vid hvilket tillfälle som helst, och det var med den största glädje, som magistern mottogs, när han vid lediga stunder besökte sin fordne lärjunge.

Hvarken med drickande eller kortspel — hvilket nu är ungdomens käraste sysselsättning — förnöttes då ögonblicken på Fröstad; ädlare njutningar funnos och de älskades af de båda ypperliga männen. Alfred Rehnkrona var en lång och ståtlig yngling; hans panna var höghvälfd och de ljusblå ögonen, fulla af lif och sjäfullhet, utvisade en nordens äkta son.

»En skön flicka», hade han sagt om Clara, och dessa få ord voro tillräckliga att sänka honom i djupt grubbel.

Alfred träffade baronen och sedan han presenterat sig såsom ende sonen af baronens gamle vän, mottogs han på det hjertligaste. Efter ett kort samtal om likgiltiga ämnen, öfvergick man till sina resor och var just uppe i farten med naturbeskrifningar, då skymningen sakta inbröt. Alfred inbjöds att medfölja till Sommersta, och att han icke afslog anbudet faller väl af sig sjelft. Det var sent, när han tog afsked, men lofvade att snart vända tillbaka, emedan, såsom han uttryckte sig, Sommersta var ett ibland ortens ställen dit han helst ville gå.

Och vid dessa ord såg han in i Claras ögon, och hon rodnade, men tyckte ändå att de der blå ögonen voro så vackra och uttrycksfulla.

3.

I högvakten vid Gustaf Adolfs Torg gick det muntert till, ty der voro församlade fyra officerare, hvilka roade sig med att dricka punsch och sköta korten, medan posten utanför vankade af och an sin regelbundna gång. Den stackars karlen, han fick lagom traktering, såvida icke åtskilliga rabulisters hånande blickar kunde kallas för den extra förplägning, som i rikt mått bestods de blå gos-sarne. Och till på köpet måste han noga gifva akt på hvad som tilldrog sig, ja till och med noga syna hvarje vagn, på det att icke någon kunglig skulle fara förbi utan han »i gevär», och ett ohyggligt barkande på trumskinn. Och vid detta skoningslösa »i gevär», måste alltid vakthafvande officeren ut, äfven om glaset nyss berört hans läppar eller vinsten på bordet berodde af hans nästa kort. Med en tyst svordom öfver gardisten, kungar och prinsar stapplade han ut, endast för att visa att han var ett lydigt djur under militärdisciplinens knutpiska. Under spelet, skålarne, talen och sångerna måste hans ena öra vara vid dörren, der han i hvarje ögonblick kunde vara säker om att få höra det gälla »i gevär—ä—ä—ä—ä—r».

Men låtom oss återgå till våra fyra hjeltar.

Hedersplatsen innehades af löjtnant S., kaxen för alla fyra så snart det gälde ordkrig. Ett stort becksvart skägg dolde nästan hela ansigtet; ögonen voro bruna och glödde af en illa dold eld, och omkring munnen, hvilken man knappast kunde se för idel skägg, spelade dock vid hvarje leende sådana drag, der sarkasmen tagit sin plats. Denne man var jesuit i ordets djupaste betydelse, och det vore tillräckligt sagdt med afseende på hans karaktär.

Bredvid honom satt en annan figur, som hade den ovanan att både i trängda och oträngda mål plira med ena ögat, ett otvetydigt bevis på falskhet och list; han hette Sebastian K. Den tredje i

ordningen, Julius Muntze, var ruinerad både på penningar och själens egenskaper. Han hade, såsom man plägar säga, lefvat för fort. Den fjerde hade rödt hår och var den yngste af alla. Hans drag voro oregelbundna, och oaktadt de nästan qvinligt veka dragen låg dock öfver hans anlete en viss skärpa, i synnerhet när blixtar sköto ut från de små grå ögonen. Denne man var Gustaf Rehnkrona, kusin till Alfred Rehnkrona, med hvilken vi i det föregående gjort bekantskap.

»Nå bror Baste» — så titulerades Sebastian K. — »hur går det med punschen», ropade löjtnant S. och nickade åt den tilltalade. »Jag tror, fördöme mig, att du drömmer, eller också är du kär, din kälstock».

Den tilltalade vände sitt venstra öga mot S. och plirade knipslugt, hvarvid de andre utbrusto i ett gapskratt. »Skulle jag vara kär», svarade han till hälften försmädligt. »Hvem tror du har ondt af den sjukan nu? Och hvad punschen angår, så skulle jag berätta, att der intet finnes, kan intet tagas.»

»Skicka efter mera, då», invände Gustaf Rehnkrona och kastade vårdslöst en sedel på bordet.

»Skall ske efter nådig befallning», sade Sebastian K. och steg upp, i det ett för de andra omärkligt leende sväfvade öfver hans läppar.

Sebastian trädde ut på torget och hvisslade tre gånger. Den sista tonen hade knappast förklingat, då en man, klädd som sjöman, närmade sig från Norrbro.

»Karlen får passera», sade löjtnanten till posten, som fällde geväret. Inkommen i porten hviskade Sebastian några ord i den okändes öra, hvarefter båda inträdde i vaktrummet.

»Här är en person, som åtar sig att skaffa oss punsch», sade löjtnant K. och satte sig.

»Skönt, bror Baste», ropade alla i korus. »Och skynda dig snart tillbaka, eljest skall min sabel dansa polska på din rygg!» skrek S. och slog han-

den i bordet. Sjömannen försvann hastigt och en quart hade knappast förrunnit, förrän han ånyo stod inom dörren, satte buteljen på bordet, kastade penningarne derpå och närmade sig dörren utan att säga ett enda ord.

»Nå, för tusan», skrek löjtnant S., »vänta karl, du skall väl ha en hacka för ditt besvär, eller har du mistat målföret, din äkta neptunison.»

»Jag behöfver ingenting», svarade sjömannen och bugade sig till afsked.

Sebastian hade emellertid stigit upp och skickligt avancerat till den okändes sida samt hviskat:

»Det är han, som talar med dig.»

En enda blick utbyttes emellan Sebastian och den okände, derefter försvann han.

»Hvar fick du tag i den karlen, bror Baste», frågade löjtnant S. nyfiken.

»Åh», svarade den tillfrågade likgiltigt, »här finnes ej ondt om folk.»

»Men han ville ej mottaga något», inföll löjtnant Muntze.

»Emedan jag i förväg betalt honom», afklippte Sebastian tvärt. »Men, mine herrar», fortfor han och fattade buteljen, »låt om oss tömma denna för alla vackra flickor.»

»Ja, ja, alla vackra flickors skål», ropade alla och S. fortsatte:

»Och en skål för den sköna Aurora, hvilkens hjerta jag skall vinna, om jag också skall bryta 50 sabelklingor för hennes egande.»

»Tror du hon låter taga sig på detta sätt», inföll Julius Muntze.

»Hon måste», var det enda svar S. hade tillreds.

»Men det dröjer allt länge innan hon måste», inföll Sebastian och störtade i sig glaset innehåll.

»Länge! Är du galen, karl! Tror du att jag väntar länge när jag föresatt mig att utföra något. Nej, redan i qväll måste hon vara i mitt våld, eller också må djefvulen taga mig med hull och hår!»

»Men om du finner motstånd?»

Till svar slog S. på sabeln. »Och här», sade

han, visande tvenne pistoler, »här finnas nog starka nycklar, skulle jag tro.»

»Men det kunde ju inträffa den lilla förargligheten», inföll Gustaf Rehnkrona, »att hon anade din visit, och i sådant fall skaffade sig försvarare nog, så att det vore fara värdt att du blefve öfvermannad.»

»Jag ger mig aldrig», svarade S. med hotande åtbörder.

»Och jag», svarade Sebastian, »jag råder dig, såsom en vän, att du ej onödigtvis kastar dig in i detta äfventyr. Besinna endast, att den flickan har många och mäktiga beskyddare, med hvilka det ej är rådligt, åtminstone för dig, att komma i delo. Du talar om att föra henne till ditt landställe, som ju icke ligger mera än en half mil härifrån, men har du väl besinnat, om du der kan vara ostörd?»

»Ja», svarade S. bestämdt. »Jag fick i går fjorton dagars permission, och det är den tid jag behöfver för att tämja tigrinnan.»

»Försök, min gosse», mumlade Sebastian för sig sjelf. Högt tillade han: »Jag kan icke mera än varna dig. Du får sedan skylla dig, om du störtar icke allenast dig sjelf, utan en hel familj i olycka», och vid dessa ord glödde i Sebastians ögon en beslutsamhet, hvilken undgick de andre, emedan deras blickar oafslåtligt voro fästade på S., hvilken satt orörlig med hufvudet nedsjunket mot bröstet.

»Nej!» ropade han och sprang upp, i det hans ögon flammade af passionernas eld, »den kvinnan är för schön att undgå mig. Hon *måste* i qväll vara hos mig, eller också jag hos henne, något annat val finnes ej.»

»Då må också ditt öde gå i fullbordan», mumlade Sebastian och tog obemärkt af alla en papperslapp, hvarpå han teknade endast dessa rader:

»Utför ert uppdrag, men akta er. Han har sabel och pistoler. För honom derefter till det öfverenskomna stället. S.»

Sedan äfven denna butelj var tömd utropade Julius Muntze: »Nu, om ni vill, så bege vi oss

hem och låta vännen Gustaf sköta vakten bäst fan han vill, samt litet emellanåt förnjöjas af ett kärleksmöte med någon liten sötunge i hatt och kappa; ha, ha, ha! Farväl.»

Alla utom Sebastian instämde i skrattet.

»Vänta, bror S.», ropade Gustaf Rehnkrona, då vännerna redan voro i dörren, »gif mig litet tobak, att jag må hålla mig vaken ifall gubben Morpheus skulle behaga titta in till mig i förbifarten.»

»Der», svarade S. och kastade en rulle på bordet. »Tag så mycket du behagar.»

»Gif mig också», bad Sebastian.

»Tag för tusan böflar alltsammans, men skynda er, bulvaner, ty jag har brådt om. Min sköna vän- tar. Ha, ha, ha!»

»Ja, skratta du», mumlade Sebastian. »Snart skall du svärja dig hes, du oförskämde qvinnoröfvare.»

Sedan Sebastian afslitit ett långt stycke af tobaksrullen, kramade han det tillsammans och virade deromkring den smala pappersremsan, hvarpå han skrifvit ofvannämnde ord, samt trädde derefter ut i vännernes sällskap.

Vid den första blick Sebastian kastade öfver torget, blef han varse den förut omtalade sjömannen, hvilken gick fram och tillbaka åt Norrbro till. Med honom måste han tala, kosta hvad det kosta ville. Fyndig, som han var, påfann han snart ett medel dertill. Under gången lossade han omärkligt sabeln från kopplet, och när han tyckte det var tid, lät han den falla.

»Hvad fan var det?» sporde S. och stannade.

»Jag tappade bara min sabel, som råkade släppa bygel», svarade Sebastian likgiltigt. »Gå ni sakta framåt, jag kommer genast.»

De två fortsatte sin gång.

Då Sebastian kom intill sjömannen, som på ett litet afstånd betraktat uppträdet och nu närmast sig, lät han det omkring tobaken lindade papperet falla ned framför den okändes fötter, hvarefter han skyndade att upphinna kamraterne.

Sedan sjömannen upptagit papperet och vid

lyktorna tagit kännedom om dess innehåll, skyndade han efter de tre vännerna, dock på så långt afstånd att de icke märkte honom.

Vid Lejonbacken tog Sebastian afsked, och då han ensam vandrade tillbaka öfver Norrbro, utropade han, gnuggande händerna af förnöjelse:

»Se så der, ja, min käre S. Nu är du fångad i den grop du grävt åt andra.»

Han såg icke huru sjömannen i en droska ilade förbi och försvann åt Skeppsbron till.

Sedan äfven löjtnant Muntze skiljts från S. ilade den sistnämnde Vesterlånggatan framåt och stod just i begrepp att från Jerntorget skynda öfver slussarne, då han oförmodadt hejdades af tvenne personer, hvilka utan att säga ett ord stängde vägen för honom. Hur S. än vände sig, voro de hemlighetsfulle okände alltid i hans väg. Qvällen var mörk och dessa aflägsna gator tomma. Väl syntes då och då en från söder kommande enslig vandrare, eljest förspordes ingen rörelse. Till och med posten vid banken nickade sömnig och trött, stödjande sig mot trappans jernstaket.

»Hvad vill ni?» sporde löjtnanten, som lyckats komma ned på Kornhamnstorg. »Ur vägen, patrask, eljest skall min sabel lära er mores.»

Intet svar följde. De okände trängde i stället hotande in på honom och innan löjtnanten han sätta sig i försvarstillstånd, förlamades hans venstra arm af ett kraftigt slag, och just som den högra handen var på väg att gripa sabeln, träffades också den af samma öde.

»Djefvulen anfakta», svor den skrytsamme löjtnanten och gjorde en rörelse för att fly, men slogs i samma ögonblick omkull. En näsduk bands för hans mun, och han upplyftes sakta i en droska. De båda okände togo plats bredvid honom, och så bar det af tillbaka öfver Norrbro och ut genom Norrtull. Hans händer voro bundna, ej heller kunde han ropa på hjälp.

Hur länge de färdats på detta sätt kunde ej löjtnanten afgöra. Han tänkte icke på något annat än det honom frånryckta bytet. Hans raseri var gränslöst, men vid hvarje rörelse han gjorde tvangs han af de okändes hårda händer att vara lugn. Slutligen stannade droskan, löjtnanten bars in i ett rum och de okände försvunno. Hastigt ryckte han bindeln från ögonen. Bara mörker. Och ej heller kunde han finna tändstickor för att vägleda sig med.

»Skall jag således vara tvungen att tillbringa natten här», pustade han förtviflad. »Ja, jag är föremål för en nedrig komplott, det slår icke fel, men hvem har ställt till den? Hur skall jag få ljus i den här saken? I, alla onde makter, kommen mig till hjälp.»

För att få reda på någon dörr famlade han längs väggarna, men förgäves. Mörkret gjorde att han många gånger höll på att stappla öfver i rummet befintliga föremål.

»Ja, så måste jag väl finna mig i mitt öde», mumlade han. »Flickan kan icke undgå mig! Ha, der har jag upplösningen! Hvarföre talade Sebastian så varmt till hennes försvar i högvakten, och hvarför varnade han mig? O, nu vet jag hur allt har tillgått! Du är upphovvet till planen att fånga mig och jag måste bekänna att du spunnit dina garn med omsorg. Men jag skall taga hämd både på dig och på dina medbrottslingar. Jag skall, jag måste ega den sköna Aurora. Men mina pistoler, min sabel, dem får jag väl aldrig mera återse. Nå, det kan också göra detsamma, blott jag helskinnad kommer ifrån denna afgrund, ty här är ju mörkare än ute. Men min plånbok», utropade han med förskräckelse, »den vill jag ej förlora för tusen riksdaler, ty den innehöll just denna summa.»

Darrande kände han efter i bröstfickan och utstötte ett glädjerop då han fann skatten på sitt ställe.

Försigtigt gick han ett steg framåt, hvarvid foten stötte mot något klingande.

»Aha, min klinga. De bofvarne tordes ej taga den, och mina pistoler? Gud vare lof, de ligga der också, jag känner dem med foten. Återigen ett bevis på att desse karlar icke voro vanliga banditer. Nej, jag har allt gissat rätt i min förmodan. Baste är tillställaren af det här förbannade spektaklet, hvilket han ansåg sig med fördel kunna spela mig, eftersom han visste att jag har fjorton dagars permission. Hvilket nöt jag var, som nämnde detta.»

Efter denna monolog försökte han att finna en utgång. Han stack sabeln in i hvarje öppning, som kunde anträffas, men förgäfves. Slutligen tycktes det som om han skulle lyckas i sina bemödanden. En lucka sprang upp och löjtnanten sträckte handen genom öppningen, men fann till sin harm endast en ugn.

»Således är jag likväl i en menskelig boning», tänkte han, »och då måste här finnas både in- och utgång, såvida ej de satans bofvarne murat igen bådadera. Men, hvad känner jag! Stenväggar hvart fan jag än känner efter. Bara sten. Undrar om här är långt till taket?»

Med dessa ord räckte han upp armarne, men de fannade i tomma luften; likaså klingan.

»Här måste vara ett högt rum», suckade fången och försjök i grubbel.

»Halloh», ropade han så högt hans lungor det tillät. »Är någon här». Ingen svarade.

Efter en timmes forskande lyckades han finna en dörr. Med hela sin kraft ansträngde han sig att komma ut, men de fasta bräderna gäfvo icke vika.

Efter ytterligare en halftimmes funderingar utropade han: »Jag har funnit medlet, och om jag skall spränga mig sjelf i luften, så måste jag ut». Derefter fattade han en af pistolerna, undersökte om den var laddad och då han fann att till och med knallhatten satt kvar, kunde han ej afhålla sig från att uppgifva ett glädjrop.

När menniskan är i nöd gläder henne den

minsta skymt af förändring och hon fäster sig vid de småsaker, dem hon i motsatt fall aldrig skulle kommit att tänka på.

Hastigt höjde han pistolen och tryckte af.

Knallen var förfärlig och så van löjtnanten än var vid denna sorts musik, störtade han dock baklänges och detta fall blef hans räddning, ty ofvanifrån ljöd ett doft brak, och en bjelke, åtföljd af en hel massa jord, störtade ned. Röken från den nedstörtande jorden förmörkade alldeles luften och ökade ännu mera det tjocka mörker, som förut var rådande i löjtnantens bostad.

Ofvanifrån syntes den nattliga stjernhimmelen med sina tusen sinom tusen tindrande ögon nicka ett mildt »god afton» åt den enslige fången, som af alla krafter sträfvade att göra sig fri från den mängd grus och stenar, som voro hopade öfver honom. Det enda ljud, som afbröt nattens högtidliga stillhet, var ekot af knallen, hvilket i fjerran hördes rulla öfver bergen. Löjtnanten sjelf var så hänryckt deröfver, att han för några minuter glömde både sin belägenhet, som visst icke var afundsvärd midt ibland spillrorna af ett nedrasadt tak, och sina hämnplaner, för att höra på de långt utdragna ljuden, hvilka så skönt upprepades derborta. Med den sista bortdöende tonen försvann också fantasien från fångens tankar och den rama verkligheten visade honom att det var hög tid att handla.

»Undrar hur högt det är till taket», sade löjtnanten för sig sjelf och, vägledt af det uppifrån nedströmmande ljuset, klättrade han upp på en genom raset formad ställning och försökte att med sabeln finna någon fast punkt öfver sig, men förgäfves. Klingan svängdes i tomma luften.

»Än ett skott skulle allt göra godt», mumlade han, »men då rasar väl hela rucklet. Dock, får gå; jag försöker.» Skottet brann af, visserligen icke med så förfärlig verkan, som första gången, men likväl med den följd, att en bjelke, som tycktes

vänta just på detta tillfälle, lossnade från sitt svaga fäste och föll.

Löjtnanten såg bjelken som ett damoklessvärd hänga öfver sitt hufvud och skulle skynda undan, men snafvade på den första bjelken och föll framstupa, hvarvid den fallande bjelken föll öfver hans ena ben så våldsamt, att han förlorade sansen. Efter en stund vaknade han och försökte resa sig upp, men föll tillbaka med ett doft anskri.

»Så farväl nu med all jordisk glädje, suckade han. »Jag blir väl hädanefter krympling, ty den otäcka klossen har troligtvis krossat mitt ben. Och det är för din skull, Baste, eller rättare din, Aurora, du förtjusande ungmö, ty hade jag icke nämnt ditt namn i högvakten, så hade ej den lurifaxen Baste, den alla smådjeflar annamme, varit framme och gjort mig detta spektakel.»

Så klagade den tappre löjtnanten och förmådde icke röra sig ur fläcken. Hastigt förnam hans lyssnande öra hästramp. Han ropade så högt han förmådde och till sin glädje såg han en figur öfver sig och hörde en röst, den han väl kände igen. Rösten frågade:

»Är här någon?»

»Nå, Gud fördöme mig, är det inte du, Peter», ropade löjtnanten, ty han igenkände sin arrendator. »Men hvar fan är jag?»

»Kors i Jesse namn!» skrek arrendatorn, »ä' de' inte min egen herre! Nå, herre Gu', hur mår lille lyttnanten, ä' hur i all verdenes tider har han kommit hit?»

»Hjelp mig upp först!» jemrade sig löjtnanten.

»Genast, bara jag får gå efter folk, för lyttnanten ska' begripa att källarn är djup. Ja' kom just nu från sta'n och just som ja' kom härutför, fick ja' höra ett skott, ä' så tänkte ja' — ja' ska' väl se efter om de' ä' nå'en, som vill stjåla potater, för si, herr lyttnant, ingen kan va' säker, för si vi ha' ett svårt år i år — jaha, de' ha' vi. Ligg stilla, lille lyttnant, så ska' han snart komma opp.»

Arrendatorn försvann.

»Jo, det här kan man kalla fint», brummade löjtnanten. »Fångad i min egen potatiskällare, fy fan! Den förste, som skrattar åt mig, jagar jag en kula genom skallen och Baste må akta sig, att han ej — rätt så goda vänner vi annars äro — får sitta emellan för det här förbannade sprattet han spelade mig. Det var emellertid bra att jag fyrade af mina pistoler, så att hjälpen kom, eljest hade det blifvit värre spektakel, om man kommit öfver mig på dagen.

Peter anlände nu med folk, en vagn att lägga den sårade uti och ett tåg att hemta upp honom med. Först försökte man att gå igenom dörren, men den var så väl tillsluten, att det hade behöfts dubbelt så många man för att öppna. Tåget firades ned och två af karlarne följde med för att hjälpa sin husbonde.

Detta gick dock icke så lätt, ty aldrig så litet man rörde på honom, utstötte han höga rop af smärta.

Efter tvenne timmars ansträngningar kom ändteligen fången i dagern och fördes hem. Ett bud afsändes till den närmaste läkaren, och denne förklarade, att om patienten hölle sig stilla i fjorton dagar, skulle han blifva helt och hållet återställd.

»Slut då med mina påtänkta nöjen», suckade löjtnanten, »men när jag kommer på benen igen, skall jag taga reda på henne, om hon också flugit till världens ände.»

I samma ögonblick som läkaren reste tillbaka, syntes en gestalt smyga från gården.

Det var sjömannen.

»Ärendet är uträttadt», mumlade han, »och om fjorton dagar är *hon* långt härifrån.»

Derefter försvann han åt staden till.

4.

Dagen efter den, då S. fann sig fångad i sin egen potatiskällare, bedja vi läsaren göra oss sällskap till Götgatan, till ett der beläget ståtligt hus. Vi stiga uppför de breda trapporna till andra våningen, genomvandra en lång rad af rum och stanna slutligen i en liten budoir.

Hvilket dunkelt förtrollande sken sprider icke den vackra lampan omkring denna helgedom och begjuter med sina strålar de purpurröda öfverdragen på de smakfullt arbetade möblerna, men aldra skönast synes strålarne famna den yppiga gestalt som halfigger i en emma.

Hvem är då denna qvinna, hvilken första åsyn väcker förvåning? Dessa dunkelbruna ögon, hvilka glöda af en sydländsk eld, tillhöra de manne en nordens kalla dotter; denna lilla mun, som tyckes skapad enkom för kyssar, är den kanske fostrad här uppe, och slutligen denna retande, vällustiga gestalt, är den väl från sin aldra spädaste fortgång på lifvets bana omsusad af den kyliga Bore?

Ja. Hon är en infödd Svithiods dotter. Det är den sköna Aurora, och vi undra alls icke öfver om den eldige löjtnant S. för hennes skull störtat sig i vida större faror, än som finnas i en potatiskällare.

Det gifves tvenne slag af skönhet. Den ena tjusar och berusar vid första påseendet, för att efter en tid bortkastas såsom den eldiga rosen; den andra väcker blott småningom betraktarens sinne, och låter honom, ju mer han fördjupar sig i åskådande deraf, finna att den klara färgen icke är det periodiska smink, som dör bort om äfven lidelserna skulle nå hjertat; den låter honom se att liljans skära renhet är varaktigare än den prunkande rosens höga rodnad.

Till det förra slaget hörde Aurora. Eld brann i hennes ådror, eld i blickar och åtbörder, och hon måste finna lika eldiga gensvar, eljest vore hon i

stånd att förakta den, som mot hennes vulkannatur ville sätta polens köld.

Hon var en farlig qvinna, som kunde hänföras till allt, men aldrig försaka något. Framåt måste hon. Alla hinder måste vika, ingen eftertanka hade fått insteg i detta glödande sinne.

Såsom hon nu halfåg, lutande hufvudet mot den mjella armen, liknade hon en skön Danaë, med oro väntande på älskarens ankomst.

Ett moln af missnöje jagade öfver det vackra anletet.

»Den Sebastian», utropade hon och kramade häftigt ett papper mellan de med dyrbara ringar besatta händerna, »hvarför dröjer han då han vet att jag väntar honom med otålighet. O, de karlarne», skrek hon och sprang upp, i det hon stampade i golfvet, »de äro verkliga odjur, och vore jag icke herr löjtnantens kusin, så skulle jag, och det med största skäl i verlden, bedja honom inställa sina besök. Snart reser jag härifrån och lemnar alla dessa nöjen, hvilka nu börja blifva mig en leda. Kalaser och baler hvarje dag, o, det kan uttrötta den mest hårdade kropp, och jag riktigt längtar efter min lilla trefliga landtgård. Men tyst, der har jag gunstig herrn.»

Hastiga steg närmade sig och Sebastian K. stod framför sin sköna kusin.

»Du har dröjt länge, Sebastian», sade Aurora och bjöd kusinen taga plats bredvid sig. »Jag borde egentligen icke visa dig någon glad mine.»

»Hvarföre så, sköna Aurora. Du får ej vredgas på mig, ty tjensten går framför allt.»

»Har din tjenstgöring icke slutat förrän nu, klockan åtta på aftonen?» frågade Aurora tviflande.

»Nej, jag kommer just nu från slottet och har icke en gång haft så mycken tid att jag hunnit kläda om mig. Du får således ursäkta att jag ser något ruskig ut då jag böjer mitt hufvud för skönheten och behägen.»

»Jag trodde», svarade Aurora skälmskt, »att herrar officerare ej fingo lära sig smickra i kaser-

nerne, men jag finner att min herr kusin derifrån gör ett lysande undantag.»

»Smickra! Nej, Aurora. Jag smickrar ej då jag säger att du är skön, mycket skön.» Med dessa ord fattade han hennes fint formade hand och såg henne forskande i ögonen.

»Hvarföre ser du på mig», stammade Aurora med lätt oro. »Jag har ofta märkt att du betraktar mig med så underliga blickar, som — som —»

»Hvad för som, Aurora?»

»Bränna mig i själen», hviskade den sköna kvinnan och lutade sitt hufvud mot Sebastians skuldra

»Men, Aurora», sade löjtnanten och strök de mörka flätorna, hvilka lossnat från sina bojor, ur pannan, »du måste snart resa hem, emedan tant eljest skulle blifva orolig.»

»Ack, nej!» ropade den unga kvinnan och slingrade sina armar kring Sebastians hals, »jag vill ej lemna dig nu. Låt mig få blifva kvar hos dig — nu är jag så lycklig.»

»Det skulle äfven vara mig kärt, Aurora, om det kunde vara så», svarade Sebastian eftertänksamt, »men här är du utsatt för en mängd förföljelser, hvilka du undgår der nere.»

»Förföljelser», eftersade Aurora långsamt och betraktade löjtnanten med blickar, i hvilka en verklig förvåning afspeglade sig.

»Ja, min sköna kusin. Du känner, åtminstone till namnet, löjtnant S.»

»Hvad mera då», frågade Aurora med likgiltig min.

»Läs här», sade löjtnanten och räckte henne en liten parfymerad biljett.

»Till mig», utbrast Aurora förundrad och såg noga på utanskriften, men hon hade knappast hunnit kasta en enda blick på brevets innehåll, förrän en glödande rodnad spred sig öfver hennes barm, hals och kinder och hon utropade med en ton, den vreden gjorde darrande:

»Och den nedrige vågar göra mig detta nedriga anbud!»

»Ja, min kusin, och hvad mera är — han har helt öppet skrutit öfver att du skulle möta honom.»

»Hvad säger du?» frågade Aurora och sprang upp samt ställde sig framför löjtnanten. »En militär, som man vill tro eger åtminstone hedern kvar! Det är omöjligt. Han kunde icke glömma sig så!»

»Ha, ha, ha!» skrattade Sebastian hjertligt, »det hörs du är okunnig om stockholmslifvet, och måtte du alltid förblifva det», tillade han för sig sjelf. »Aurora», fortsatte han med höjd stämma; »allt det der är sanning, så visst som jag är hos dig i qväll. Hans oförskömmade påstående, att han med våld skulle rycka dig med sig, uttaladt i går i högvakten, då tre andra kamrater voro närvarande, gjorde att den ifrige kurtisören nu som bäst ligger fången utom Stockholms tullar och svär ve och förbannelse öfver både mig och dig. Se der, hvarför jag vill att du skall resa, helst inom fjorton dagar, ty när S. blir frisk, skall han ånyo fortsätta sina bemödande att få dig i sitt våld. Tro mig, jag känner honom. Han ryggar icke om tusen hinder stode honom i vägen.»

Med marmorbleka kinder och af vrede darrande läppar afhörde Aurora Sebastians ord.

»Min heder är förstörd!» ropade hon och be-täckte ansigtet med händerna. »O, jag är förlorad.»

»Var lugn, Aurora», svarade Sebastian och fat-tade Aurooras hand, »jag ansvarar för att S. icke vidare skall på något sätt förnärma dig.»

»Hvad säger du! Påstår du att jag ingenting har att frukta af honom? O, du har ej kunnat göra någonting för mig, ehuru du vill trösta mig. Hans ögon brände mig som glödande kol. Jag är så rädd för honom.»

»Och jag lofvar dig», sade löjtnanten, dragande henne intill sig, »jag lofvar att S. icke mera skall vara farlig för dig. Som jag sagt, han är nu fån-gen hemma hos sig och skall icke på fjorton dagar vara synlig här.»

»Du har väl icke gjort honom illa», sade Aurora med den hos kvinnan inneboende medlidsamheten, äfven då det gäller en ovän. »Jag vill ej hafva hans olycka på mitt samvete.»

»Åh nej», svarade Sebastian obesväradt. »En liten välbehöflig skrapa på ena benet gör att gunstig herrn måste hålla sig i stillhet; men denna åkomma är alls icke farlig.» Derefter omtalade Sebastian händelserna vid löjtnant S. tillfångagående och räddning.

Aurora utbrast i ett klingande skratt vid tanken på löjtnantens potatiskällare. »Det är annat fält för hans mandater, än balsalongen och vakt-rummet», sade hon med ett hjertligt leende. »Jag börjar nu se alltsammans från den komiska sidan. Men hvem hade du att utföra ditt uppdrag, du var väl icke sjelf der?» frågade hon och såg forskande och oroligt på Sebastian.

»Nej, bästa Aurora. För pengar får man folk till hvad som helst.»

»Men», sade Aurora med häftighet, »om nu löjtnant S., som nog vet, eller åtminstone anar, att det var du, som bragte honom i fällan, om han skulle försöka att hämnas, det kunde väl gå dig illa då?»

»Åhnej, Aurora. Fast jag är öfvertygad om att han anser mig vara upphofsmannen till hans iråkade ställning, så skall han likvisst icke våga att använda våld mot mig, ty jag har ett ganska farligt vapen i den här lilla tingesten.» Med dessa ord stoppade Sebastian biljetten tillbaka i plånboken.

En tystnad inträdde. Hvar och en sysselsatte sig med sina egna tankar. Slutligen sade Aurora:

»När kommer du till Fröstad?»

»Hvarför frågar du så?»

»Emedan din vän Alfred Rehnkrona råkade nämna, att du hade i sinnet att gästa honom en liten tid. Men, säg mig, hvad tycker du om grefve Alfred?»

»Bra, men hvarföre denna fråga, och detta be-

synnerliga tonfallet i rösten? Männe någonting ligger under det der?»

»Nej, icke det minsta», svarade Aurora med bortvändt ansigte. Hon förmådde icke möta kusinens forskande blick.

Det gifves ögonblick då vi aldrahelst se att alla vitnen voro borta, och detta gäller isynnerhet när man är på väg att förråda sina känslor. Det finnes ingenting mera pinsamt än att behöfva dölja för en vän de känslor, som beherska själen; att med bortvändt ansigte nödga svara, för att icke öppet visa vännen att man rodnar. Detta liknar blygsel, men är falskt, ty hvarför skall man behöfva rodna för en kärlek, såvida den är af den art, att man med höjd panna kan bekänna den för hela världen.

Aurora kände purpurflammar bränna sina kinder vid Sebastians forskande blick, men genom en kraftig ansträngning fick hon snart förrädarne att vika bort och lika lugn, som om ingenting händt, vände hon sig åter mot löjtnanten.

»Du spelar icke illa», mumlade denne för sig sjelf; »men jag har genomskådat dig. Du älskar Alfred.»

»Hvad tycker *du* om grefven?» frågade han derpå.

»Ack, fråga mig ej, Sebastian», jag kan ej svara någonting, men när jag tänker på honom, intager ett dödligt hat mitt hjerta. O, jag skulle kunna — — — — —»

»Hvad!» utropade Sebastian och sprang upp, »hvad kommer åt dig, Aurora? Du är så upprörd. Hat, säger du! Hatar du Alfred, som ännu icke med berådt mod gjort en mask förnär? Det måste vara något annat.»

»Ja, det är något annat», eftersade Aurora med tonvigt på hvarje ord.

»Ha, jag har då rätt i min förmodan, Aurora«, skrek han och grep den unga qvinnan häftigt i armen, »har jag icke gissat rätt.» Han lutade sig fram och lät sina blickar försjunka i den sköna

qvinnans, liksom ville han på djupet af hennes hjerta läsa svaret på sin outtalade fråga. Aurora skalfde men svarade ingenting.

»Svara, Aurora», bad Sebastian bevekande. »Du vet att du i mig har en trogen bundsförvandt, förtro dig således åt mig.»

»Bundsförvandt», eftersade Aurora och reste sig upp, liksom vaknande ur en dröm — — —
»Ja!» ropade hon vildt, »jag behöfver många bundsförvandter, hvilka äro beredde att vid min första vink krossa den stolte, som, som»

»Tala, Aurora», bad Sebastian med yttersta häftighet. »Tala, qvinna», fortfor han hotande, »jag vill veta i hvilket förhållande du står till Alfred Rehnkrona.»

»Jag kan ej yppa det», stammade Aurora och dolde ansigtet i händerna. »O, låt mig slippa det.»

»Nej, Aurora; jag vill veta det nu.»

»Nåväl — — jag — — o, nej, Sebastian, förskona mig från att bekänna det jag aldrahelst vill hafva doldt.»

»Nå, då skall jag säga ut det. Du älskar Alfred Rehnkrona.»

»Ja, Sebastian», svarade Aurora och sprang upp, »jag älskar honom med hela den glöd, som finnes i mitt hjerta — men», tillade hon och de bruna ögonen sköto blixtar, »jag hatar — honom — — också —!»

Ej längre mäktig att motstå de vexlande sinnesrörelserna sjönk hon ned på soffan.

»Aurora, Aurora!» ropade Sebastian. Störta dig ej i förderfvet; utså icke grå hår i din gamla mors lockar. Lyd mig, kasta hans bild ifrån dig!»

»Jag kan det icke», svarade Aurora och förde handen till hjertat, liksom ville hon hämma dess våldsamma slag. »Jag kan icke, Sebastian. Mitt öde må gå i fullbordan.»

»Har Alfred svikit dig?» frågade Sebastian, afbidande svaret med återhållen andegrägt.

»Nej», svarade Aurora och upplyfte stolt sitt vackra hufvud. »I sådant fall skulle jag icke kunna

hata, jag skulle förakta honom, men nu — o, min — Gud — han har — icke en gång älskat mig!»

Nu insåg löjtnanten vid hvilken farlig afgrund den sköna qvinnan sväfvade. För ett hjerta, så glödande af både kärlek och hat, så prisgifvet åt de mäktiga passionernas styrka, var det farligt både att älskas och förkastas.

Ytterligheterna beröra hvarandra, säger man och det ligger äfven en djup sanning deri. Aurora kan tjena som exempel. Hon var mäktig af, såsom vi sett, den största kärlek, men också motsatsen. Den förra kunde höja henne öfver stjernorna, den sednare sänka henne ned i afgrunden.

Sådana naturer måste antingen bringa olycka öfver andra eller också största sig sjelfva.

Det är himmel och afgrund i ett kvinnobröst, en eld, som förtär och aldrig slocknar, förrän döden upplöser passionernas makt.

Passionerna äro Guds straffdomar öfver menniskorna. Den, som icke jägtats af dessa furier, är ingen menniska. Den, som icke erfarit kärleksfröjd eller kärleksqual har aldrig känt hvarken lycka eller olycka, ty hvad äro kroppens lidande mot själens.

Kroppen dör, men passionerna dö aldrig. De lefva i en annan verld, kanske häftigare. Här på jorden slocknade, men deruppe — — ?

»Således olycklig kärlek», suckade löjtnanten och betraktade Aurora med det djupaste deltagande. »Stackars flicka, det måtte vara rysligt att se sig tillbakasatt af den man älskar.»

»Nej», utropade den lidelsefulla qvinnan, som hört kusinens ord, »det bränner icke här af försmädd kärlek, utan hatet glöder värre än Vesuvs sjudande krater. Jag skall hämnas, men min hämnd skall drabba långsamt. Du, stolte grefve, skall få erfara huru en qvinna straffar.»

Öfverväldigad af sinnesrörelser nedsjönk Aurora på soffan. Sebastian inkallade hennes kammarjungfru och aflägsnade sig med skyndsamma steg.

»Stackars Aurora, stackars Alfred», tänkte han.

»Jag måste hafva ögonen på henne, den rasande furien, ty hon kunde vara i stånd att begå hvad som helst. O, qvinna, qvinna i ormens skepnad, du är skön när du *gifver*, men furie när du *fordrar*.»

Qvinnans kärlek är stor, men hatet är större, och för att nå sitt mål kan hon uppoffra allt, oskuld och samvetsfrid. Så med Aurora. Hon hade gifvit allt åt Sebastian endast för att kunna leda honom. Hon höll honom fjettrad med sina behag för att använda honom som ett viljelöst verktyg för tillfredsställelse af sin hämnd.

»Han älskar mig icke», klagade Aurora, när Sebastian försvunnit. »Den sköna utländskan har fånglat honom, men, Alfred — darra! Din brud skall frånryckas dig och det genom — ja, jag vill hämnas min tillbakastötta kärlek.»

Aurora lemnade Stockholm, men dessförinnan gaf hon sin kammarjungfru, som skulle kvarstanna, en liten biljett att tillställas löjtnant S.

Samma dag läkaren gaf den fångne löjtnanten tillåtelse att träda ut i den fria naturen, erhöll han ett litet bref af följande innehåll:

»Kom snart till Fröstad. En person önskar träffa er.»

Ingen utanskrift fanns.

»Hvad vill detta säga», tänkte S. och betraktade noga biljetten på alla sidor. »Stilen är en qvinnas, men från hvem kan det vara? Något mystiskt ligger under detta. Kanske är det en snara för att andra gången locka mig i fällan, men jag reser inte. Det skulle likväl vara roligt att få träffa vännen Alfred, men — men — — jo, jag skall resa! Jag vill bara vara litet mera försigtig än förut.»

Löjtnanten vände åter brefvet på alla sidor, men ingen upplysning kunde erhållas.

»Det sker dock snart», tänkte han, »om icke förr, så på Fröstad.»

Tvenne dagar derefter var S. åter i Stockholm för att börja sin tjenstgöring. Intet ord nämndes hvarken om Aurora eller fångenskapen. Alla, som kände till förhållandet, aktade sig noga att fälla ett enda halft ord i denna riktning. Sebastians handslag var otvunget, ty han egde en synnerlig förmåga att förstålla sig. S. visste icke hvad han skulle tro om hans förmodade delaktighet i olyckan, men han lät upptäckten bero af framtiden.

Och så närmade sig den dagen, då Sebastian och S., efter erhållen kunglig permission på två månader, skulle anträda sin resa till Fröstad, dit vi i förväg begifva oss, för att se hur våra gamle vänner befinna sig.

5.

Fröstad, belägen i en förtjusande trakt, beboddes af Alfred och hans gamla hushållerska, som i salig grefvens och grefvinnans tid börjat sin tjenst der, och alltid åtnjutit det största anscende för sin redlighet och sitt otvungna, naturliga sätt. I köket var gamla Gretas residens, der herrskade hon med oinskränkt makt öfver tjenarne, hvilka voro rädda för henne, som för Hin sjelf, icke derföre att gumman var, hvad man plägar säga, ett hår af den nyssnämde herrn — hon egde tvärtom en saktmodig men bestämd karakter, utan emedan hennes ord vanligtvis icke voro tomma fraser, utan fastmer inneburo den klaraste bestyrkan på att det, som hon befalld, skulle utan prut verkställas. Om någon råkade försynda sig mot dessa hennes befallningar, då smågrälade Greta och puttrade alnslånga jeremiader om oförskämheten hos nutidens tjenare.

Den goda gumman skulle lefvat i vår tid, d. v. s. i år — hon skulle utan tvifvel hafva påstått att tjenare och husbönder bytt om roller.

När Greta blef vred sparade hon ej på orden, och slutharngen, eller tillämpningen, var alltid ett stående thema: »Ni skulle varit med i salig grefvens och grefvinnans tid; då dugde de' inte att lata sej när befallningen gafs. Se ni, de' va' en annan tid de', då slapp man höra snåsor utå' dem, som inte en gång ä' torra bakom örona'.» Och gamla Greta snurrade mäktiga förgrimmad omkring, och stärkmössan, en nyårspresent af salig grefven och grefvinnan, slängdes i en vrå, der den fick ligga tills egarinnan ånyo blef försonad, och detta gick snart för sig. Alfred omfattade den gamla med en nästan sonlig kärlek. Också hade hon vårdat hans tidigaste barndom och med henne hade han fått göra sina promenader i köket och spegla sig i de blankskurade kopparkärlen, hvari barnet log mot sin bild. Och då gladdes Greta, som då var en näpen jungfru, och brukade alltid säga: »Gu' välsigne den lille grefven, han ä' en liten engel.» Mannaåldern hade icke utstängt dessa besök. Alfred gick ibland in till gamla Greta och lycklade med henne en stund, samt speglade sig ännu i sin lyckliga barndoms speglar, hvilka voro lika blanka som på den tiden. Då hade Greta alltid denna fråga på läpparne: »När ska' grefven gifta sej? Ja' tycker de' kan vara tid te' de' nu!»

»Tycker du det, Greta», svarade Alfred skratande, »men jag tycker du borde vara belåten öfver att ensam få föra spiran i köket, ty om jag gifter mig, så vill jag hafva en hustru sådan som min goda mor — du minns väl henne?»

Detta var att vidröra en ömtålig sträng i Gretas bröst.

»Om jag minns den goda grefvinnan, min välgöreska, mitt lif, min hela glädje! Herre Gu' att herr Alfred kan sätta sådant i fråga!» Och den gamla såg så innerligt bedröfvad ut att unge grefven icke en, utan flere gånger måste betyga det hans ord endast var cyckel. Då först blef Greta lugn igen.

Tacksamheten är en af människans ädlaste och

vackraste känslor, och framstår i sin högsta betydelse och glans hos medelklassen. Ingen är född, som icke besitter denna gnista, men hos många förqväfves den fina brodden innan den hunnit slå nog starka rötter. Den rike vällustingen tänker allraminst på tacksamhet; girigbuken vid sitt guldfyllda skrin känner tacksamhet mot de blänkande guldmynten, som rulla mellan fingrarne; magnaten på årans höjd erfar också en sorts tacksamhet, som yttrar sig i mjuka slingringar, under det läpparne förbanna den makt vid hvars fötter han kryper; och allt detta under det den arme sjuklingen på stråbädden sänder en tacksamhets suck till den Gud, som låtit honom genomgå den hårda pröfvotiden, eller den fallna, den hungrige — med tårade ögon kysse: den hand, som dragit dem ur den djupa dy, hvori nöden och lasten nedsänkt dem.

Sedan vi första gången gjorde bekantskap med den unge grefven på Fröstad hade en betydlig förändring försiggått med honom, och läsaren kan väl gissa hvilken. Då han ensam vandrade genom de vidsträckta salarne, der han som barn tumlat om i vild yrsel, eller då han vid pianot gaf sina känslor luft dels i svenska dels i italienska sånger, då suckade gamla Greta:

»Min unge herre är kär. Sommersta ros har knipit hans hjerta och det blir väl inte folk af honom förrän hon kommer hit som hans hustru.»

Gumman hade besynnerliga tankar om kärleken, och dessa måhända icke så alldeles obefogade.

Ofta träffades Alfred på ensliga promenader i den vackra parken. Hvad tänkte han, som sett så många länder och så många sköna qvinnor? Måne någon signora på stranden af Isola Bella för honom hviskat om en kärlek, som finnes endast i dessa länder. Eller kanske någon enkel alp flicka väntade på honom och lät sina blickar ila upp mot den eviga snön på hemlandets berg, för att i dess betraktande påminna sig ynglingen från det hvitklädda norden? Tänkte han väl på den tjusande båtfarten på Neapels Golf, då den sekund-

lika skymningen som ett genomskinligt flor svepte sig kring staden och Vesuvs rykande topp, och lät hela nejden, lik en slumrande Danaë, genom-bäfvad af en salig hänryckning, för att med brudens glänsande blick stråla den nyfödde dagen till mötes? Genomgick han i tankarne alla de stunder då han på Bosphorens strand med beundran kastat sina blickar öfver ottomannernes sköna stad; då han med lyssnande öron förnummit de utropade bönestunderna från minareterna och sett de fromma Islams barn knäböja i Sophia-moskéen, eller då han, full af hänryckning öfver naturens sublina storhet, låtit sina blickar ila hän öfver det smala sundets småkrusiga böljor och förirra sig till en annan verldsdels sagolika trakter?

Nej, intet af allt detta sysselsatte honom. Hans tankar funno sitt mål på närmare håll — på Sommersta.

Den sköna främmande flickan hade vunnit hans hjerta. Han kände att hon var allt för honom, och vid den tanken att hon kanske icke älskade honom, eller också på annat sätt skulle gå förlorad för honom, var det som om olyckan sammanpressat hans hjerta.

Vi vilja lemna Alfred ensam med sina betraktelser och som hastigast göra ett besök på Sommersta.

Baron Sköldblad hade tagit plats på ett af de förut nämnde gångbräderna. Ett stilla lugn hvilade öfver hans allvarliga drag och esomoftast lyssnade han uppmärksamt.

»Hon blir nog en bra husmoder», tänkte han då Claras stämma hördes från det närbelägna köket. »Duktig flicka är det, och god se'n! Men hon är sig icke lik. Hon älskar, jag är säker derpå och jag har äfven märkt att hon med ett visst intresse ser Alfred Rehnkronas ankomst. Nå, om de *verkliga* tycka om hvarandra, har jag ingen högre önskan än att få välsigna dem, ty Alfred är just en man, den jag helst skulle vilja gifva Clara åt, och hon är icke heller en flicka som skäms för sig,

i hvilket sällskap hon än kommer att införas.» Här afbröts baronens tankar af Clara sjelf, som kom utspringande, slog sina armar omkring fosterfaderns hals och utropade:

»Är du nöjd med din flicka, nu?»

»Fullkomligt nöjd. Jag tycker att du skulle passa utmärkt bra till att sköta ditt eget hushåll.»

»Jag sköter ju ditt och mitt», svarade Clara leende.

»Förstå mig, näsperla. Skulle du vara emot att gifta dig?»

»Gifta mig», eftersade Clara långsamt. »Nej, jag vill aldrig lemna dig.»

»Sakta, sakta, min lilla fröken. Det der ordet *vill* tål att hållas på. Du älskar, Clara. Jag har sett det vid många tillfällen. Bekänn nu för mig om min förmodan är sann eller icke?»

»Ja, fader, jag älskar», svarade Clara och gömde rodnande hufvudet vid den gamles bröst. »Är det farligt att älska?»

»Det beror på *huru* man älskar. En ädel och god kvinna lefver blott i sin kärlek, för den för-sakar hon allt, glädje, ära, rikedom, ja, hon vågar sitt lif derför om man skulle fordra det, men den kvinna, hvars hjerta hyser denna heliga känsla endast af beräkning och mången gång till följd af låga passioner, hon störtar icke allenast sig sjelf utan också föremålet för denna kärlek i olycka. Kärleken är lik en sensitiva, den är så ömtålig, ty den är ett gudabarn. Förtro åt mig hvem det är som vunnit ditt hjerta.»

»Alfred», hviskade hon knappt hörbart.

En glädjeblixt syntes i baronens öga.

»Har Alfred sagt någonting om sin känsla?»

»Nej.»

»Besynnerligt att han icke kommer i dag», sade baronen och uppsteg. »Han brukar eljest icke försumma sig.»

Men den efterlängtade kom icke af skäl, hvilka vi här nedanför få lära känna.

Mycket var att göra på Fröstad i och för de väntade gästernes ankomst. Rummen putsades och gamla Greta, som i salig grefvens och grefvinnans tid varit med om allt, ville ej att någon annan skulle hafva öfverinseendet äfven nu, och Alfred lät henne hållas, förlitande sig på den åldrigas goda smak och förmåga.

Tvenne dagar före gästernes ankomst voro rummen färdiga. Alfred och Greta gjorde sin rond igenom dem, och Alfred sade i det han klappade den gamla trotjenarinnan då axeln:

»Hvad skulle vi väl kunna företaga oss utan kvinnor, och allrahelst en sådan som du, Greta.»

»Eller någon annan, bevars», svarade Greta och såg så mystisk ut.

»Hvilken annan», eftersade Alfred och bemödade sig om att jaga tillbaka den förargliga rodnad som gummans nära anspelning frammanat.

»Åh, han vet nog hvem jag menar!»

»Nej, Greta, jag vet det icke», svarade Alfred med konstladt lugn.

»Kors, du store skapare, hon derborta på Sommersta, vet ja', fröken Clara, vet ja', te' henne har allt grefven en liten kärlighet, å' hon — —», här tystnade den gamla och tummade förlägen förklädessnibben.

»Och hon», repeterade Alfred, »hvad är det med henne. Är hon sjuk?»

»Justanamej, så han pratar, inte har ja' sagt att hon ä' sjuk! Nej si de' ä' så, att gamle Matts, baronens kusk, sa' te' mej si så här; ja, så här sa' han: Ja' ska' säja dej Greta, att fröken Clara har börjat bli så besynnerlig å' liksom opp och nervänder. Förr va' hon gla', som en lärka, hon hopp' å' dansa', å' när ja' körde för'na, så fick ja' köra hvart ja' ville. Men nu ä' de inte så. Ja' har ofta sett henne gråta när hon trott att hon va't ensam, och nu bär vägen jemt förbi Fröstad. Jaha, lille grefven», slutade Greta bestyrkande, »ja' vill jemt slå mej i backen på att nånting ä' i gö-

ringen, för ja' tycker ja' märkt hur vänligt hon ser på lille grefven.»

Under Gretas tal hade Alfred sutit med armarna i kors öfver bröstet. »Hon älskar mig således», tänkte han. Högt sade han till Greta: »Tack för din berättelse, men helsa Matts från mig och bed honom icke prata mera än han kan svara för.»

»Söte lille grefven, Matts menar inte nåt ondt. Han bara sa' de' te' mej för — — —.»

»För han visste du var nyfiken, ja», inföll Alfred i skämtsam ton. »Se så Greta — tag nu inte humör för en sådan bagatell, utan styr nu om att här blir riktigt fint.»

Greta svarade icke, men en lätt nick tillkännagaf att försoningen var slut.

Samma afton då Clara för fosterfadren yppade sin kärlek till Alfred, finna vi denne lutad mot ett fönster i öfre våningen. Hans anlete var blekt. Vrede och afsky drogo likt hotande molnmassor öfver de vackra dragen och de annars milda blå ögonen blixtrade. I högra handen höll han ett papper, det han tidt och ofta kramade tillsammans.

»Den oförskämda», utbrast han, »det är bestämdt ifrån henne. Ha, hon vill således krig på lif och död. Nåväl, jag upptar stridshansken, och vill med öppet vizir möta henne.»

Han läste:

»Herr grefve! Ni har en gång dödligt sårat mig och min heder. Jag skall hämnas. Ni ser att jag är så ädelmodig att jag underrättar er om den kamp, som förestår»

Brefvet saknade underskrift.

»Dödligt sårat henne», sade Alfred för sig sjelf. »Hon har besynnerliga idéer, den qvinnan. Är det min skull att jag icke kan älska henne tillbaka, kan man tvinga sitt hjerta till hvad det sjelf icke vill? *Annu* är hon ädelmodig. Jo, jo men, jag känner tyvärr hvad detta ädelmod innebär. Tills hon hunnit spinna sina nät visar hon en lugn och glad yta; men när minan är färdig, då framsticker

Medusahufvudets ohyggliga utseende. Aurora är intrigant och jag föraktar icke henne såsom fiende.»

Alfred aflägsnade sig från fönstret och mätte golfvet med stora steg. Efter en stund kom han af en händelse att kasta blicken åt fönstret.

»Der har jag dem», ropade han och ilade ned, och just som han trädde ut på trappan svängde en elegant droska in på gården och tvenne hattar svängdes till helsning.

»Välkomna, välkomna», ljöd Alfreds röst mot de ankomne, »ni ha dröjt bra länge.»

»Var ej min skull, bror Alfred», svarade löjtnant S. »Baste ville nödvändigt helsa på sin sköna kusin på Baggelund, och jag hade ju intet annat val än att följa med.»

»Förlåt mitt dröjsmål», bad Sebastian och tryckte med värma Alfreds hand. »Jag hade ett angeläget ärende till min tante.»

Derefter trädde man in, bugande ånyo för värden, samt gick till bordet, prisade Gretas förmåga i kok-konsten och insomnade slutligen från både resor och utmanande bref.

Fjorton dagar hade förrunnit, och under denna tid hade Sebastian, hvilken hade ögonen öppna för allt, äfven sett att Aurora och löjtnant S. ingått förbund med hvarandra. Första gången S. var i Claras sällskap flammade han upp och dagen derefter svor han på att ega henne om han rätt skulle utsätta sig för samma fara, som när det var fråga om Aurora. Han aktade sig visserligen att meddela Sebastian sina enleveringsplaner, men denne, som med den mest noggranna uppmärksamhet följde kamratens alla steg, var icke okunnig om hvad han hade i sinnet.

»Jag ser nog», talade han för sig sjelf, under det han gick fram och tillbaka i sitt rum, »jag ser nog att S. och Aurora spinna samman intrigernas nät omkring Alfred och Clara. Ett eget förhållande är det likväl. S. låtsar att han älskar Aurora, och hon gör detsamma tillbaka. Båda äro listiga som ormar, men jag skall afhugga den listiga knuten, äfven

om de skulle knyta den dubbelt så konstig som den gordiska. »Aurora, Aurora!» utropade han och for med handen öfver pannan, »endast för några dagar sedan hyste jag för dig en känsla, som visserligen dikterades af passionen, men som skulle kunnat öfvergå till en varmare, om du visat dig vara den värdig; men du har befläckt icke allenast din och min, utan äfven hela vår slägts heder genom din brottsliga förbindelse med löjtnant S., och detta kräfver hämnd. Min hämnd skall icke blifva blodig, den skall bestå deruti att jag med all makt vill motarbete dina planer; du skall i mig finna en hörnsten, som icke är så lätt att sparka undan, och mot hvilken du skall såra dig.»

»Ah, nu går ett ljus upp för mig. Brefvet, som jag hittade i S—s rum, och deri han ombedes att komma till Fröstad, var från dig. Du hade redan i Stockholm uppgjort din djefvulska plan. Nu är i sanning mod och list af nöden, och du skall finna att jag icke är den du anser mig för. Aldrig skall Clara komma i ditt våld, så länge denna arm har nog styrka att föra klingan.»

Det gifves en klass af menniskor, hos hvilken det onda och goda så att säga ligger inspäradt af tröghetens och likgiltighetens band.

Sådan var Sebastian. Han syntes likgiltig nästan för allt. Auroras skönhet och lidelsefulla hän- gifvenhet hade väl kommit hans passioner att flamma upp, men de aftynade snart, ty det ädla reste sitt hufvud på samma gång som fjettrarne brötos. Reflexionerna öfver Auroras handlingssätt och medlidandet med den främmande flickan samt vänska- pen för Alfred födde i Sebastians själ det goda frö, hvarur de ädla handlingarne sedan härflöto. Han såg att han varit stadd på vilse väg och prisade sig lycklig att sirenen sjelf brutit bojorna. Han ville hädanefter framgå på den bana, der hjertats gillande vitnesbörd följde honom, och vi få längre fram se huru han utförde sina ädla föresatser.

6.

Den tolfte dagen efter officerarnes ankomst till Fröstad erhöi löjtnant S. på aftonen en liten biljett. Ingen märkte det mer än Sebastian, men han dolde med framgång den oro, hvari åsynen af S—s glada uppsyn försatte honom och fördubblade sin vaksamhet.

S. förebar en liten opasslighet och aflägsnade sig samt styrde kosan till sitt rum, der han bröt den lilla biljetten, hvarefter han mumlade:

»Ha, Aurora, du är en demon. Jag skall möta dig på den utsatta tiden, men märk väl, att du är i mitt våld.»

Ungefär vid samma tid satt Aurora ensam i sitt kabinett och äfven hon talade: »Nu har han fått biljetten, han skall komma — ty jag beherskar honom, men han ser icke att han är en kastboll i mina händer. Sådan skall man vara, ha, ha, ha, då först är en qvinna lycklig.»

Hvilken utaf dessa två skulle vinna spelet?

Det var framtiden förbehållet att lösa denna gåta.

I parken vid Baggelund — så hette den egen- dom Auroras mor bebodde — satt den intriganta qvinnan och väntade sin förbundne. Den svala klippgrottans kyla förmådde icke hennes sjudande blod att lägga sig till ro. Hon kände icke att en skarp nattvind susade genom de sekelgamla träden.

Ack, om dessa jättar kunde tala, huru många förunderliga sagor skulle icke då komma i dagen, huru mycket brott, huru stor sällhet! Kanske hade här för icke längre än ett sekel tillbaka sutit en ungmö, hvälvande i sitt sinne samma planer, som Aurora, eller någon annan för endast en mans- ålder sedan med klappande hjerta lyssnande till de knappt hörbara stegen af den ankomne älska- ren. Naturen skulle vara den bästa sagoberättare

om människorna kunde lära sig hennes språk. Hon skulle icke ljuga, hon skulle icke heller dölja hvarken det hemska brottet, hjertats qual, eller den onämbara sällheten.

»Att han icke kommer», sade Aurora sakta för sig sjelf. »Skulle han fått förhinder? Nej! kanske han med flit afhåller sig från detta möte. Nej, nej! Han skall komma, den token.»

Lätta steg hördes på den krattade gången.

Aurora lade handen på hjertat liksom för att rådfråga det, om hon borde sitta stilla eller fly; hon valde det förra.

En mörk gestalt fördunklade ingången till grottan. S. var vid den unga qvinnans sida.

»Ni kom ändå», sade Aurora och lade sin hand i löjtnantens. »Jag började på fullt allvar tro att ni skulle uteblifva.»

»Då ni befaller, min fröken, går jag hvart ni behagar», svarade löjtnanten och förde den lilla handen till sina läppar.

Han kunde ej se det föraktliga leende, som spelade på Auroras läppar. Han såg visserligen de blixtrande ögonen, men han förmådde icke tyda dess glans.

»Ni älskar Clara, herr löjtnant», sade slutligen Aurora efter några minuters paus.

Löjtnanten svarade icke.

»Är det icke så?» frågade hon åter och lutade sig intill honom.

»Jo, svarade han tyst», men hon — — —?»

»Älskar icke er.»

En ed sväfvade på löjtnantens läppar och Aurora återtog:

»Ni har en glödande själ, löjtnant. Ni är ursinnig både i kärlek och hat. Neka ej, jag vet det, jag har noga studerat er», fortsatte hon, då S. gjorde en rörelse för att falla henne i talet. »Clara är skön, obeskrifligt skön, och skall utan tvifvel göra en man lycklig. Dessutom är hon också rik och detta är ensamt nog att — — —.»

»Min fröken», inföll S. och hans röst darrade märkbart, »ni gör mig galen med edra ord. Är väl denna främmande sköna flicka en engel eller en djefvul, nedstigen för att martera mig! Jag känner mig i stånd att våga allt för att nå mitt mål. Ja, min fröken — jag älskar ursinnigt.»

Ett föraktligt leende krusade åter Auroras fina läppar.

»Bah», tänkte hon, »det är i sanning icke mycket bevändt med din kärlek, den förflyger med vinden.» Högt tillade hon: »men den qvinnan ser mig också ut att kunna afslå dens hand, hon icke vill ega. Clara är ett mycket bildadt fruntimmer.»

»Jag skall likväl vinna henne», mumlade löjtnanten tyst för sig sjelf.

»Men jag hatar henne utsägligt!» utropade Aurora och sprang upp.

»Ni», skrek löjtnanten, förskräckt både öfver uttrycket i hennes röst och öfver hennes be-kännele.

»Ja», svarade Aurora, »jag hatar henne gräns-löst, ja; så förfärligt att jag — —», här närmade hon sin mun till löjtnantens öra och hviskade — — »att jag vill gifva henne åt — er.»

Som stungen af en giftig orm for löjtnanten tillbaka och stirrade på den sköna qvinnan, hvilken lutade sig mot ena väggen af ingången.

En menniska är icke så förderfvad att ju det icke finnes handlingar och uttryck, hvilka komma henne att studsas tillbaka och fasa, om icke för sig sjelf, så för brottet.

Löjtnant S. var till ytterlighet lättsinnig. Han kunde ledas till hvad som helst, såsnart det icke kom i fråga ett nesligt brott, men hans lättsinne var icke så långt uppjagadt att det icke hade en gräns — och härtill hade det nu gått. Auroras uttryck att hon hatade Clara så gränslost, att hon skulle gifva henne åt sin förbundne, det der afkylde till stor del löjtnantens passion, och kom honom att kasta en pröfvande blick ned i djupet

af sin själ, något som han tillförne nästan aldrig brytt sig om.

Hans stolthet sårades när han nu tydligt fann att Aurora ansåg honom för så djupt fallen, att hon liksom åt sin tjenare med förakt kunde skänka det hon förkastade. Hans bättre »jag» började höja sin stämma och det berodde endast på slumpen, eller rättare sagdt Auroras nästa svar, om det ädla skulle segra eller ej.

»Ni är en farlig qvinna, min fröken», svarade han slutligen med flämtande andedrägt, »och jag måste bekänna att ni visst icke väljer edra uttryck med den urskiljning man skulle fordra af er ställning.»

Det var på god väg till segern.

Aurora upplyfte hufvudet, som sjunkit ned mot bröstet. Hon kastade en lång forskande blick på löjtnanten, som allvarsam stod framför henne. Hans skarpt uttalade förebråelse kom henne att inse det hon gått alltför långt i sin ifver, och hon beslöt att med hela sin förföringskonst återställa allt såsom det förut var.

En strid förestod, en strid emellan den sårade hedern och passionerna. Listan var kämpen.

»Herr löjtnant», sade Aurora och trädde intill S., »ni talar om väljandet af uttryck, har jag ej valt mina uttryck såsom sig bör?»

»Tycker ni verkligen så, min fröken», svarade löjtnanten kallt och närmade sig utgången. »Ni anser mig vara en usling, den ni kan handtera efter behag, men ännu har jag min hederskänsla kvar.»

Med dessa ord närmade han sig utgången.

Utanför grottan blixtrade det till i tvenne ögon och en röst mumlade:

»Han är bättre än jag trodde.»

Men Aurora hade föresatt sig att till hvad pris som heldst vinna seger.

»Herr löjtnant», sade hon, och höjde de sköna armarne mot honom, och en klar perla tindrade i hennes mörka öga, »ni har missförstått mig, jag menade icke så illa, förlåt mig vid min — — —.»

»Han är förlorad», mumlade rösten utom grottan.

»Vid min! — — —», ropade löjtnanten, som vid åsynen af den sköna bedjerskan helt och hållet glömde sina föresatser. »Åfbryt icke edra ord, min fröken», tillade han lidelsefullt och störtade fram till henne; »jag besvär er, tala, tala.»

Fly, olycklige, ropade en varnande röst i hans inre; märker du icke sirenen, hör du ej det hemiska skrattet. Men passionerna manade honom framåt. Hon är för skön, hviskade de och grepo hans fibrer med sina brännande klor och satte dem i en svallande rörelse och klingade förföriskt: Njut medan dig bjudes, det kommer aldrig åter.

»Förbi», hviskade rösten utom grottan.

Förbi, klagade den gode engeln och höjde vingarne till flygt; men innan han lemnade sitt hem, sände han ännu en gång en varning ned i själen. Men passionernas nattsvarta vingar skyldede den godes ljusa strimma; han flydde och det suckade så smärtsamt i de gamla träden: förbi, förbi.

— — — — —
— — — — —

»Således strida vi under samma sköld», sade löjtnanten och höljde den sköna kvinnans händer med kyssar, »och du är ju alltid min?»

»Jag vill icke lemna dig», svarade hon och lutade hufvudet mot hans bröst.

För icke länge sedan hade hon yttrat samma ord till en annan.

Några minuter derefter ilade löjtnanten med snabba steg åt Fröstad, medan Aurora långsamt vandrade upp till Baggelunds slottlika manbyggnad. Ett segerleende spelade på hennes läppar — hon hade vunnit sin afsigt.

Just som löjtnanten öppnade porten och trädde in på Fröstads gård kom Sebastian honom till mötes från parken.

»Du har varit ute och promenerat», sade löjtnant K. likgiltigt.

»Ja», svarade S., »jag hade en så besvärlig

Mingrelerfickan.

hufvudvärk, att jag måste hemta frisk luft; du har också haft samma ärende kan jag se.»

»Åhnej, jag var endast i parken som hastigast. Men apropas parken, har du märkt att der finnes en liten smal gångstig, hvarpå man inom några minuter kan hinna fram till Baggelund, utan att behöfva taga den långa omvägen, som landsvägen gör?»

»Nej», svarade S. och vände sig bort. »Vill du följa mig, så gå vi till sängs, eller kanske det roar dig att svärma», tillade han gäckande.

»Ja, jag vill svärma», svarade Sebastian med eftertryck, »men mitt svärmeri är icke blott och bart en synvilla, tvärtom rama verkligheten.» Med dessa ord vände han S. ryggen och försvann åt parken till.

»Måne han märkt något», tänkte S. i det han gick upp till sitt rum, »bah — han är för kortsynt och denna gången skall han icke gissa något.»

»Du tror mig icke se något», mumlade Sebastian och kastade en lång blick efter kamraten, »men grottan vid Baggelund är icke det enda vitnet emot er, ifall dess väggar kunde tala.»

7.

Hvilka lyckliga stunder framlefde icke Clara och Alfred i sin kärlek! Den var ny för båda, och denna heliga känsla hade så bemäktigat sig deras själar att de voro ett med hvarandra redan innan den presterliga handen hade välsignat deras förbund.

Somliga tro att »de tu äro ett», blott och bart genom kyrkans välsignelse. Huru falskt! Kärleken i och för sig sjelf, utan tillhjälp af menskliga institutioner, förenar två själar och två tankar till ett, kyrkans bekräftelse är blott och bart en for-

malitet, en urgammal plägsed, hvilken närsomhelst kunde läggas bort. Skulle icke människorna blifva lika lyckliga äfven då?

Den, som djupt älskar och vet hvad kärlek är, han kan svara derpå med ett ja!

Så ofta Alfred kunde, såsom värd, lemna sina gäster, ilade han till Sommersta, och hvem var det, som så glädjestrålade kom emot honom?

Skönare anblick hade han icke skådat i det mångprisade södern; den eldiga Andalusiskans blick var icke varmare än den sköna Mingrelerflickans när hon med armarne om den älskades hals helsade honom välkommen.

Och likväl var icke Alfreds sällhet obemängd. Bland de doftande liljorna fanns en tistel, som med sina taggar sårade djupt, nemligen oron.

Sebastian hade dagen efter Auroras och löjtnant S—s samtal haft en öfverläggning med Alfred, och följden deraf blef den att båda lofvade bistå hvarandra och noga vakta sina smygande fiender.

Till Clara hade Alfred ännu icke sagt något; han ville icke störa hennes lugn i förtid, utan hoppades kunna afvända stormen, så att hon ingenting märkte.

Baron Sköldblad hade måst resa bort i ett angeläget ärende och Clara jemte pigorna voro de enda innevävarne på Sommersta.

»Ack, om Alfred komme i afton», suckade Clara, i det hon vattnade sin vackra myrten, ämnad att pryda hennes dunkla lockar — »i qväll ville jag han skulle vara här, jag känner ett så starkt behof efter att få tala med honom.»

Och hon hörde icke huru dörren sakta öppnades, och hon märkte ingenting förrän hon trycktes till Alfreds bröst. Han hade öfverraskat henne.

En hård strid utkämpades i ynglingens bröst; han kunde icke komma öfverens med sig sjelf om han skulle meddela henne sina farhågor eller icke, slutligen beslöt han att i försigtiga ordalag bereda henne på att äfven deras kärlek hade fiender.

Det var sent på qvällen när han tog afsked.

»Clara, älskade Clara», hviskade han, »jag vill förtro dig en hemlighet — en ledsam — — —»

»Gud, min far, han är väl ej — — —.»

»Åhnej», svarade Alfred, lugnande, »det handlar om oss, om vår kärlek, den har fiender.»

»Fiender», eftersade Clara förvånad, »icke ha vi gjort någon människa emot, jag förstår dig icke.»

»O, om jag aldrig behöft framkasta dessa ord!» utropade Alfred och skakade på hufvudet, »men jag måste, Clara», sade han och såg djupt ned i flickans mörka ögon, »du skall vara på din vakt, försåtet lurar öfverallt på dig.»

»På mig, yrar du, Alfred, hvem skulle vilja göra mig något emot, och dessutom är ju min far — — —.»

»Han är ej hemma nu», svarade Alfred brådskande. »O, jag skulle gifva bra mycket om han komme i denna stund.»

»Åh, det har väl ingen fara i natt heller», sade Clara med tillförsigt och gjorde allt för att åter-skaffa Alfred hans förra munterhet; men detta lyckades icke.

Ännu en gång, vid sista famntaget på trappan, gaf Alfred den älskade sin förra varning: »var på din vakt, försåtet lurar öfverallt på dig.»

Snart hördes hans eldige springare galoppera bort på vägen till Fröstad.

I samma ögonblick som Alfred svingade sig upp på hästen, syntes en ensam karl smyga sig mellan de höga träden i Sommersta park. Försigtigt spejande åt alla sidor, närmade han sig allt mer och mer hufvudbyggningen. Natten var icke ljus, tunga moln jagade öfver fästet och nedsläppte ett fint, genomträngande duggregn.

»Ingen människa är ute», mumlade den okände och svepte kappan fastare omkring sig, »jag skall således undgå att blifva upptäckt. I qväll är det

icke värdt att sätta min plan i verket, heldst som den betagne älskaren väl pratat hennes öron fulla af dumheter, så att hon icke ger akt på om hon skulle få en liten biljett som — —, jaha, nu vet jag huru jag skall stilisera den. Bra, min kära S., du är inte så förbannadt dum ändå.»

Dagen derefter var vädret detsamma, utom det att ett stridigare regn uppmjukade den torra jorden och kom mången landtmans hjerta att klappa af glädje.

Äfven en annan person fröjdade sig åt den duskiga väderleken, det var löjtnant S. Förebärande att en angelägenhet kallade honom till Stockholm, inträdde han till Alfred och tackade honom för de glada stunder denne beredt honom på det tjusande Fröstad. Den listige S. talade så naturligt att Alfred till slut började tro på hvad han sade, och inbjöd honom att längre fram vara välkommen. Sebastian var för tillfället icke hemma när S. reste, men när han återkom och Rehnkrona berättade löjtnantens affärd, samt för vännen yttrade sin belåtenhet häröfver, svarade denne:

»Hm, hm; S. reste till Stockholm som han sade, men jag har andra tankar om hans färd.»

»Hvilka då?» frågade Alfred förvånad.

»Åh, helt enkelt Baggelund först och — — —.»

»Och —», repeterade Alfred.

»— — — — Sommersta se'n.»

»Tror du verkligen det?» frågade Alfred och fixerade vännen.

»Ja, det tror jag, och om du i morgon helsar på Clara, så kanske du får upplösning på hela gåtan.»
Alfred svarade icke.

Återigen smög den i kappan insvepta gestalten kring Sommersta knutar. Denna gång hade han dock i sinnet att utföra det streck vi hört honom för sig sjelf omtala.

»Förbannadt», mumlade han och ruskade på sig, »att icke karlarne komma ännu; tiden är för länge sedan inne då de enligt aftal skulle vara här.

Om de besinnat sig! Åhnej», fortsatte han i det ett sarkastiskt småleende spelade på läpparne, »jag har dem i mitt våld, och pengar, pengar utträtta mycket här i världen. Men tyst — rullar inte der en vagn; jo — nu har jag dem! Och inom några ögonblick skall du, stolta Clara, tillhöra mig!»

Försigtigt närmade han sig vagnen, som stannat ett par stenkast från gårdsportarna, hvisslade tre gånger och, då ett lika ljud svarade, sprang han fram.

»Ha vi vagnen i ordning?» frågade han brådskande.

»Ja, herre», svarade en af bönderna och tog af sig mössan.

»Stå hästarne ut att springa två mil i sträck?»

»Ja, väl fyra, om så behöfs.»

»Nåväl. Här är en biljett, gå in i köket och lemna den, och om någon skulle fråga hvem som skickat dig, så svarar du att en okänd lemnat den.»

»Ska ske, herre», svarade bonden och gjorde sig redo att gå. »Men, herre — —.»

»Hvad för men», utbrast löjtnanten otåligt.

»De' ä' väl inget brott heller, som — —.»

»Varen lugna, gubbar», svarade löjtnanten, »det handlar bara om att knipa en flicka, min fästmö — ser ni. Hennes far, den der rike baronen på Sommersta, vill inte att hon ska tycka om mej, å' nu har jag beslutit att föra'na med mig i natt.»

»Jaså; jo, jo — hi, hi, hi, de herra', de alltid lika mot qvinfolka», grinade bönderna.

»Se så — gå nu och skynda tillbaka; två utaf er ska' följa mej — för det kunde hända att ni behöfva bära henne.»

»Ska' nog orka me'na», svarade en af bönderna, en herkulisk gestalt, som tycktes kunna rå med både Clara och löjtnanten på köpet.

Bönderna ställdes vid bersåens öppning och löjtnanten trädde ensam in. Efter tio minuters spänd väntan syntes en gestalt komma utefter gången, som förde till den utlagda snaran. Det var

Clara, som — efter det hon med yttersta oro läst biljetten, hvori en okänd bad henne komma till den anförda platsen, emedan han hade saker af vigt att berätta om Alfred — skyndade att få erfara sorg eller glädje.

Hon misstänkte intet försåt och det ehuru Alfred några timmar förut sagt: var på din vakt, försåtet lurar öfverallt på dig. Hon lyssnade endast till den okände brefskrifvarens ord: skynda, ty snabb handling är af nöden, om företaget skall få en lycklig utgång.

Kärleken förutser intet, den lyder ögonblickets ingifvelser, ty den är ett barn af minuten.

»Hur är det med Alfred», ropade hon, när hennes blick upptäckte den mörka gestalten i grottan.

Löjtnanten kände sig träffad af dessa ord, der hela hennes glödande kärlek uttalades i hvarje bokstaf, men passionens, denne demon, som i hvarje ögonblick står färdig att med sitt svärd jaga bort den gode engeln, fick äfven nu öfverhanden, och innan det stackars offret hann göra nästa fråga, mycket mindre ana försåtet, slingrade löjtnanten sina armar omkring dess lif och hämmade nödropet genom att kasta en näsduk öfver munnen.

Inom få minuter befann sig Clara i vagnen, som genast satte sig i rörelse.

Den hade icke tillryggalagt tjugu alnar, då en ryttare ilade förbi och sprängda ända upp till Sommersta stora trappa, hoppade af hästen och störtade in, men kom genast utrusande och ilade lika hastigt derifrån, tagande samma väg som vagnen, hvilken han snart upphann.

Midt emellan Sommersta och Fröstad tog ekipaget af en biväg inåt skogen; ryttaren syntes några ögonblick villrådlig om han skulle följa eller ej, men snart hade han fattat sitt beslut, gaf det svetttdrypande djuret sporrarne och ilade i karrier mot Fröstad.

Regnet hade ökats och störtade ned med häftiga slag, men den ensamme ryttaren tycktes icke

märka att det piskade honom immerfort i ansigtet, han eggade oupphörligt hästen till snabbare lopp.

Ungefär en mil söder om Baggelund låg en enslig torparstuga, hvilken beboddes af en gammal inhysesgubbe, som åtnjöt ett visst årligt underhåll från den nämnda gården. Stugan låg midt uti tjocka skogen, osynlig för hvar och en, som icke hade kännedom om att den fanns.

Samma qväll, och en timma förrän Clara bortfördes, stannade en vagn afsides från torpet. En tätt beslöjad qvinna steg ur och klappade på stugans dörr, hvilken genast öppnades.

»God afton, Anders», helsade qvinnan och steg in, »hur mår du i qväll?»

»Åh, herre Gu'», utropade den gamle och gjorde bugning på bugning, »är nådi' fröken ute i sånt vär?»

»Jaha, du», svarade Aurora — ty det var hon — »och du skall veta att endast trängande omständigheter gjort, att du får ett dylikt besök; du har ju det största rummet i ordning, det vill säga — der finns en säng åtminstone?»

»Ja, Gu' bevars», svarade sjuttiåringen, ideligt skrapande med foten. »Befaller nådi' fröken att jag får visa det?»

»Låt mig se; ja — här kan hon gerna bo så länge», mumlade Aurora för sig sjelf, »det är godt nog åt den der främlingen.» »Hör på, Anders», tillade hon och vände sig till gubben, »du får främmande i qväll. En flicka skall bo här några dagar, och du måste hålla sträng vakt om henne, så att hon icke får undkomma; förstår du?»

»Ja, ja, nådi' fröken», svarade gubben och blinkade illparigt, »gamla Anders har haft tockena bestyr förr, han vet nog hur sturska töser ska' tas. Som nådi' fröken befäller; jag ska' noga pyssla om henne, å mat ska' hon också få.»

»Här har du. Hon får icke lida nöd, utan måste hafva rundligt allting; blott friheten, den måste hon umbära.»

Anders bugade ödmjukt och lät den tunga börsen halka ned i sin vida byxficka.

»Att inte löjtnanten kommer snart», mumlade Aurora och vandrade otåligt fram och åter i det rum, som var utsedt till Mingrelerflickans fängelse. »Han har väl inte misslyckats?» frågade hon sig sjelf och darrade mot sin vilja. »Nej», utropade hon efter en paus, »han är dertill för slug, och planen var väl anlagd. Och om allt skulle upp-täckas — jag bryr mig icke om hvilka följer det kan hafva, endast jag får hämnd på Alfred, han, som likgiltigt stötte mig tillbaka, när jag på knä bad om hans kärlek. Ja», skrek hon och stampade ursinnigt i golfvat, »jag nedlät mig derhän, att jag tiggde honom om kärlek, honom, som hade bort krypa vid mina fötter. O, jag kan blifva galen när jag tänker derpå!»

Den smala talgdanken i vattenstopet kastade sitt darrande sken öfver det torftiga rummet och formade de mest fantastiska gestalter och skuggbilder. Men när den svaga belysningen spred sig öfver Auroras af lidelserna upphettade drag, tycktes det som om hemska spökgestalter dansade kring offret och gjöto med flammande händer mera olja på de glödande begären.

»O, jag skall se den stolta främlingen för mina fötter», hånade hon och gick till ett af fönstren, »hon måste afsvärja Alfred, eljest, eljest — — —.»

Ett buller afbröt hennes monolog.

»En vagn kommer hitåt, jag hör dånet», sade Anders och gläntade på dörren.

»Nu ha' vi dem ändtligen!» utropade hon och störtade ut, »håll dig i stillhet, Anders, din tienst börjar när vi aflägsnat oss.»

Gubben drog sig tillbaka.

»Hit, hit», hördes löjtnanten kommendera. Dörren, som Aurora lemnat öppen, förörkades af

att tvenne bönder stego in, förande med sig en till utseende liflös människa.

Danken flammade till några minuter och belyste Claras sköna, marmorbleka anlete.

Fången var sanslös. Sedan den afdånade blifvit lagd ofvanpå sängen och befriad från näsduken, lemnades hon några minuter ensam. Aurora, löjtnanten och Anders hade i rummet nästintill sina öfverläggningar.

Bönderna voro borta.

Det var inemot midnatt då Aurora och löjtnanten reste tillbaka till Baggelund, sedan de förberedt Anders på, att de morgonen derefter skulle återkomma, samt strängeligen lagt honom på hjertat, att utan gensägelse efterkomma fångens befallningar, utom när de gälde friheten.

»Och», sade Aurora, då hon tog afsked, »lyder du icke, så förlorar du denna stuga inom en vecka och får sedan se dig om efter husrum bäst du gitter.»

»Förlita sej på mej, nådi' fröken», svarade Anders, »jag släpper inte'na ifrån mej me' godo ska' fröken veta, för di ska' förr få skära mej i tusen bitar.»

»Ingenting är att frukta», inföll löjtnanten tryggt, »här är hon säker och icke en gång den räffen Sebastian skall kunna söka reda på detta gömställe.»

En halftimma derefter var allt tyst och stilla omkring det ensliga skogstorpet, endast vinden och de tunga regndropparne tycktes samtala om det skedda.

Men inom de förfallna väggarne klagade den stackars flickan och vätte de grofva sängkläderna med sina tårar.

»Hvar är grefven, hvar är grefven!» ropade den förut omnämnde ryttaren då han slutligen hann fram till Fröstad. »För mig genast till Alfred, om han sover eller är vaken, jag måste ovilkorligen träffa honom.»

»Herre Jesses», skrek i sin ordning Greta, som

vid det häftiga hästtrampet sprungit ut på trappan, »Herre Jesses hva' lyttnanten si'r opprörd ut, hva' står på, ä' nå't å färde?»

»Ja, ja, det gäller lifvet», utbrast Sebastian, den läsaren väl redan funnit vara ryttaren. »Är Alfred hemma?»

»Han är på sitt rum», svarade Greta.

Sebastian mätte trappan i ett par hopp och stod inom några sekunder framför Alfred, som icke blef mindre bestört än Greta vid hans åsyn.

»Sebastian!» utropade han, »hvad står på!»

»Till häst, till häst!» skrek löjtnanten och fatta-
de vännen hårdt i armen. »Befall genast att uthvi-
lade hästar stå oss till buds, såvida du vill rädda
— — Clara!»

»Clara — — Clara — —», eftersade Alfred och
raglade baklänges; »yrar du; hvad ha' hästarne att
göra med Clara?»

»Kommer du ihåg hvad jag sade om S—s
Stockholmsresa?»

»Sebastian, Sebastian», dundrade Alfred och
grep i sin ordning vännen temligen omildt i bröst-
stet, »du gör gäck af mig, det är ej beskedligt
af dig.»

»Prata nu inga dumheter», ropade löjtnanten
och lösgjorde Alfreds hand. »Tappa icke koncep-
terna utan var man, ty nu — om ej förr — be-
höfs snabb handling; några timmars dröjsmål är
för oss detsamma, som ett nederlag, och du vill
väl icke se din fästmö prisgifven åt S—s passioner?»

»Guds död?» skrek Alfred, som nu insåg hela
sammanhanget, »du är förfärlig, Sebastian; du slår
till utan skonsamhet.»

»Tala inte nu om skonsamhet», svarade Seba-
stian förargad och slängde hatten på en stol. »Hade
det kanske varit bättre om jag som en karing
kommit och tjutit en milslång jeremiad om synd-
fullheten med mera smörja. Nej, fortsatte han
och stampade otålig i golvet, »jag sjunger rent
ut, och ännu en gång säger jag dig att Clara är
bortförd af den satans Aurora och hennes trogne

slaf, *min* och *din* vän S. Förstår du nu, och har du ännu kunnat hemta dig så mycket att du inser det handling här gäller mera än prat?»

»Ja», svarade Alfred och bemödade sig att göra sin röst så fast som möjligt. »Jag förstår, och jag mottager dina förebråelser. Men undra icke på, min trofaste vän», fortfor han, och tryckte Sebastians händer, »undra icke på att ditt hastiga meddelande i början gjorde mig försagd. Jag hade riktigt svårt att fatta det en sådan nedrighet kunde finnas hos en, som kallar sig vår vän, och som endast för några timmar sedan upprepade att han var det. Nu ser jag klart hela komplotten, men tillräknar icke S. det värsta.»

»Det gör icke heller jag», svarade Sebastian och gick häftigt fram och tillbaka öfver golfvet. »Den intrigantaste qvinna jorden bär, och som jag måste kalla kusin, är upphovet till hela spektaklet.»

Alfred ringde så, att den smala klocksträngen höll på att brista; en betjent instörtade.

»Två friska, sadlade hästar inom tio minuter», befalldes Sebastian. Alfred nickade och betjenten rusade genast ut att fullgöra befallningen.

»Lofva mig en sak», bad Sebastian och synade noga ett par vackra dubbelpistoler.

»Ja, ja — säg ut genast.»

»Jag vill bestå första dusten med S.»

»Än jag då», ropade Alfred, »skall jag icke få löna den uslingen, som handladt så illa mot mig?»

»Om jag faller, då träder du i mitt ställe», svarade Sebastian och såg lugnt in i vännens blixtrande öga. »Jag har icke allenast att hämnas oförrätten emot mig, utan äfven mot hela det regemente, hvaraf han är medlem, samt till slut äfven mot min slägt. Lofva mig att jag får se honom först i hvitögat, eller, vid Gud, jag går härifrån!»

»Vet du hvart de fört Clara?» frågade Alfred.

»Jag tror mig veta det.»

»Nåväl, du har mitt löfte; stupar du, så hämnas jag.»

De båda vännerna utbytte ett trofast handslag, och tio minuter derefter suto de i sadlarna.

»Gud låte allt gå lyckligt», suckade Greta och torkade en tår ur ögat; »det är rysligt synd om min blifvande grefvinna, som nog kommer att likna salig grefvinnan, men, ack, att herr Alfred skulle ut i så'nt Herrans väder!»

8.

Regnet hade afstannat och solen glittrade mild och varm på de millioner perlor, hvilka prydde den gröna marken. Äfven den skarpa nattvinden var försvunnen och dagens ljumma andedrägt svepte sig lifgifvande kring de af nattkylan stela gräsen, liksom för att uppvärma de domnade lifs-andarne. Det var en skön morgon; friden tycktes tala med sin mäktiga stämman och förjaga orons alla spöken.

Nästan hela natten hade Clara vakat, men inemot morgonen infann sig sömnen, denne välgörande gäst, som aldrig öfverger äfven den störste usling eller den olyckligaste dödlige.

Klockan hade skridit fram till nio, då hon vaknade. Liksom oroad af hemska drömmar satte hon sig häftigt upp i sängen och fästade blickarne med ett förvånande uttryck på sin ruskiga omgifning. För att komma till klart medvetande om sin verkliga belägenhet gnuggade hon ögonen, steg upp och såg sig omkring, samt ilade slutligen mot dörren.

Den var stängd.

»O, det är då ingen dröm», ropade hon; beträckt ansigtet med händerna och kastade sig på sängen; jag har blifvit bortförd från mitt lugna hem, och ingen skall höra mina rop; jag är kanske alldeles ensam här i denna vilda skog.»

Röster utifrån nådde hennes öron.

En matt ljusning spred sig öfver det hulda anletet, men försvann genast och förskräckt utropade hon:

»O, det är hon, som alltid betraktat mig så hotfullt, jag känner igen hennes röst; hon kommer väl nu för att — — —.»

Dörren slogs upp och tvenne personer inträdde. Det var Aurora och löjtnant S.

Vid sina båda fienders inträde reste sig Clara från den halfliggande ställning hon innehaft. Hennes ansigte, förut förgråtet, fick nu liksom en högre glans, och med hufvudet stolt tillbakakastadt och ett isande förakt på de svällande läpparne, trädde hon Aurora till mötes, i det hon sade:

»Hvem har efterskickat er, min fröken. Kommer ni i god afsigt, så välkommen, men eljest — — —.»

»Eljest», eftersade Aurora med häftighet. »Männe jag skall begära tillåtelse, att komma till er, då ni är *min* fånge.»

»Er fånge är jag *nu*», svarade Clara fast. »Genom skändlighet har ni fört mig hit, men hjälpen kan icke vara långt borta. Och ni, herr löjtnant», fortsatte hon, och vände sig till S., »om ni är en hederlig man, så fräls mig från denna qvinna.»

Clara hade beslutit att uppbjuda allt för att visa Aurora sitt förakt, och hennes sydländska blod sjöd af en eld, som hotade spränga de fina ådrorna.

Löjtnanten svarade icke på Claras fråga, hans blick sökte Auroras. Den var kall, oförsonlig.

En qvinna, som hatar, är en tiger, alla mildare känslor hafva försvunnit och hämnden är den enda röst hon hör.

»Vi ha icke tid till långa samtal», sade Aurora kort; »frågan är om ni vill fly Alfred Rehnkrona, eller ej.»

»Och hvad blir följden af det ena eller andra?» frågade Clara stolt.

»Flyr ni honom, så är ni genast fri, hvarom icke, så — så —.»

»Fegheten sitter i edra ögon, min fröken», in-

föll Clara, »ni vågar ju icke säga hvilken låghet, som bor i er själ — —.»

— — »Så blir ni öfverlemnad i löjtnant S. våld», svarade Aurora med raseri.

Omöjligt vore att beskrifva det stolta förakt, som blixtrade ur Claras ögon, när hon betraktade sina fiender. Sjelfva den spotska Aurora måste nedslå sina för de flammande strålar, som mötte henne.

Löjtnanten tog ett steg framåt och öppnade läpparne för att tala.

»Tillbaka, oförskämde!» utbrast Clara med hela styrkan af sin röst. »Hör nu äfven mitt svar. Aldrig skall jag upphöra att älska Alfred Rehnkrona.» Med dessa ord vände hon sina fiender ryggen, gick fram till bordet, stödde armarne deremot och lät sina blickar irra ut emellan skogens höga stammar, liksom ville hon i sin nöd påkalla deras hjälp. Förtviflan och beslutet att möta våld med våld stärkte hennes svaga krafter och ingaf henne också en svag gnista af hopp.

De båda förbundna betraktade hvarandra med helt olika blickar. Löjtnanten var aldeles förstummad af den sköna fångens mod och fasta uppträdande och han försökte att i Auroras blick finna den uppmuntran han önskade, men hans bundsförvandt var kall, och den blick hon gaf honom uttydde han ganska riktigt sålunda: du feghertade stackare.

Detta retade hans högmod.

Aurora närmade sig dörren till det rum Anders bebodde och löjtnanten var just i begrepp att närma sig Clara, då den andra dörren störtade in för några kraftiga sparkar.

Alfred och Sebastian visade sig på tröskeln. Aurora och löjtnant S. kunde icke yttra ett ord, förvåningen och förskräckelsen betog dem målet.

»Ni följer oss, min fröken», sade Sebastian och grep Aurora i armen, »och ni, löjtnant, är en skurk.»

S. uppgaf ett rytande och drog sabeln. Sebastian följde exemplet.

Såsom alla vankelmodiga själar var löjtnant S. feg när han till motståndare fick någon, som mot hans upphetsade sinnesstämning kunde sätta ett orubbligt lugn och visa honom sitt kalla förakt. Men började hans fiende att öfver honom utösa smädelser och bete sig på samma sätt som han sjelf, då tog hans natur ut sin rätt, och den inneboende vildheten gaf sig luft både i ord och åtbörder.

Karakterslösheten är en farlig fiende. Likt räfven smyger den omkring, töres icke öppet angripa, utan störtar bakifrån öfver sitt rof; öppet retad kan den likväl blifva farlig.

Clara hade störtat i Alfreds famn. Aurora hade öga blott för de stridande; hon glömde sitt hat, faran och nesan af att gripas på bar gerning, samt äfven den blygseln att inför den älskade vara tvungen framstå såsom en förbryterska, nedslog den stolta kvinnans mod.

Äfven här segrade kärleken öfver hatet.

Aurora var icke så sjunken, att hon glömde det hon en gång älskat. Det gifves ögonblick då människans bättre jag oemotståndligt bryter fram för att göra sin röst gällande. Aurora såg med mörka blickar att hon gått något för långt i sin ifver och hon var färdig att ännu en gång falla till Alfreds fötter, icke för att tigga kärlek, utan erhålla förlåtelse.

Sådana ögonblick äro ljusglimtar från himmelen; de äro blixtar, som genomtränga de dystra molnen.

Men blixstens bana öfver det molndigra fästet är en försvinnande meteor.

Det godas blix i Auroras själ var på väg att segra, men ett nattsvart spöke skymde den.

Detta spöke, som med uddhvassa klor sargade hennes hjerta, var Claras utrop: »älskade Alfred!»

Svartsjukan är kärlekens hätskaste fiende och försöker att skoningslöst krossa den; den är en sargande tistel, som blodigt sönderrifver den späda sensitivan; svartsjukan är ett verklighetsspöke, som med ett afgrundsleende dansar på kärlekens graf.

Aurora kände dess makt och böjde sig för dess vilja.

De båda löjtnanternas klingor blixtrade mot hvarandra. Båda motståndarne egde sällsynt skicklighet i att föra dessa vapen, och nu uppbjodo de hela sin fäktkonst; lif eller död berodde på deras vaksamhet. Raseriet glänste i löjtnant S—s ögon, det sansade lugnet ur Sebastians.

Med oafåtliga blickar följde Aurora de stridandes minsta rörelser, hon tycktes sjelf deltaga i handgemänget, ty när S. vann någon fördel lyste hoppet ur hennes drag, men tvärtom, när Sebastian hade framgång.

Alfred var lugn, han var beredd på att upptaga enviget.

Plötsligt snafvade Sebastian på ett vedträ, hvilket Aurora obemärkt med foten fört bakom honom, ett glädjeskri ljöd från hennes läppar, kusinen störtrade baklänges och S—s sabel inträngde i hans sida.

Alfred trädde fram.

De båda kämparne betraktade hvarandra under tystnad; slutligen höjde Alfred sabeln och striden fortsattes, men blef icke långvarig, ithy att Alfred med friska krafter och sin mera utbildade fäktkonst inom några ögonblick såg fienden ligga blödande vid sina fötter.

Hans nästa tanke var Aurora, men hon hade försvunnit.

»Öppna», ropade Alfred och bultade på dörren, som ledde till Anders' rum, »öppna, eljest krossar jag hela rucklet.»

Dörren knarrade och Anders tittade försigtigt ut, men för ett ryck af ynglingens kraftiga arm flög dörren upp på vid gafvel.

»Hvad befaller nådi' grefven?» frågade Anders och skälfdde som ett asplöf.

»Jag befäller att du genast skyndar till Fröstad med detta brefvet», svarade Alfred och skref några ord, hvilka han förseglade samt räckte gubben.

»Jag vet att du har duktiga ben och kan springa

omkring långa vägar; var nu skyndsam i dina rörelser såvida du vill undgå straff för ditt deltagande i detta brott.»

»När fröken Aurora befallde, så, så — — —», stammade Anders och bugade sig.

»Jag bryr mig icke om hvad fröken Aurora befallde, uträtta du mitt ärende och det flinkt ändå; seså, marsch, nu.»

De båda älskande voro ensamma med de sårade. Clara skötte dem med trägen omsorg och efter en halftimmas förlopp lyckades det henne att bringa Sebastian till så mycken sans att han slog upp ögonen.

»Hur är det med dig, trogne vän», frågade Alfred och lutade sig öfver den sårade.

Sebastian pekade på sidan, ur hvilken blodet sipprade fram, derefter slöt han ögonen.

Äfven löjtnant S. var föremål för Claras omsorger. Både hennes och Alfreds motvilja för den svage vällustingen hade förvandlats till medlidande, när de sågo hans belägenhet och besinnade att han icke af fri vilja skulle varit i stånd att begå sin nedriga handling.

Ett par timmar förflöto innan de efterskickade vagnarne anlände. I den ena nerbäddades löjtnant S., hvarefter drängen fick tillsägelse att köra till närmaste läkare, samt ett bref, hvori Alfred bad denne för vänskap skull hysa den sårade. Sebastian fördes till Fröstad, der baron Sköldblad, som under tiden hemkommit, var i största oro för Claras öde.

Glädjefullt var återseendet. Det var som om den ädle fosterfadern återfunnit en från grafven uppstånden dotter. Han öfverhöljde Clara med smekningar och gjorde den ena frågan efter den andra.

Sebastians sår befanns mindre farligt än man trodde; endast stillhet behöfdes för att snart skänka den sårade sina fordna krafter.

Tvenne dagar efter ofvanbeskrifne händelser inträdde i Alfreds rum den läkaren, till hvilken löjtnant S. blifvit förd.

»Nå, kära bror», ropade Alfred och ilade mot sin gäst, »hur står det till med löjtnanten?»

»Mycket illa», svarade doktor M., »han har lidit en ryslig blods förlust och det torde dröja minst ett par månader innan han blir någorlunda återställd.»

»Förbi, förbi; min hämnd är förfelad och föraktet skall alltid vidlåda mig.»

Dessa voro Auroras ord, när hon flydde det lilla skogstorpet, men det var ingen klagan, hon rasade fram meningen; vreden gjorde henne döf för ångern.

Hemkommen hade hon ett långt samtal med modren, och tvenne dagar derefter rullade en tillsluten droska på vägen till Stockholm.

Vid krökningen af allén tittade ett qvinnohuvud ut ur vagnen, nickade sorgligt åt Baggelunds ståtliga byggnad och hviskade:

»Farväl, mitt hem, farväl, moder.»

Ännu en gång flammade glöden i qvinnans ögon. Det var när hon varseblef Fröstads hvita boningshus skymta fram mellan skogens glesa löfverk.

»Ha», mumlade hon och tryckte med en konvulsivisk åtbörd handen mot hjertat, »der lycka och sällhet, här afgrundens marter.»

9.

Ett halft år efter uppträdet i skogstorpet, hvilket blifvit jemnadt med jorden sedan gamla Anders afsomnat, finna vi Sommersta inneväanare samt Alfred och Sebastian samlade i en förtrolig aftonkrets.

Den gamle baronen var tyst och allvarsam, Clara satt vid Alfreds sida och lutade hufvudet mot Alfreds bröst. Sebastian, som nu var alldeles

återställd, lekte med en stor Newfoundlandshund, hvilken låg vid hans fötter.

»Enligt löfte», talade baronen och for med handen öfver den höga pannan, »enligt löfte vill jag för er berätta de händelser, hvilka haft största inflytande på mitt lif; ären I beredde att afhöra dem?»

»Ja, ja», svarade alla tre med en mun, »berätta, berätta.»

Baronen började sin berättelse.

»När jag var ung, det vill säga för tjugu år tillbaka, sjöd mitt blod af lefnadslust; ingen sorg tycktes mig så djup, att icke glädjen kunde öfvervinna den. Min håg låg deråt att få se främmande länder och studera andra seder; jag tyckte vårt lilla Sverige var så trångt, ty den unge örnen ville pröfva sina vingar, han ville nå den solen, som glänser på vetandets firmament; själen mattades, den behöfde luft. Oupphörligt låg jag efter min far med böner att få resa och efter många om och men gaf han slutligen sin tillåtelse dertill. Nu var jag lycklig, och med den mest glödande längtan motsåg jag vårens ankomst.

»Den tiden kom också och vi skrefvo 1845. Efter ett ömt afsked från mina föräldrar, hvilka jag icke mer återsåg i detta lifvet, fattade jag vandringsstafven, slängde renseln öfver ryggen och och ilade ut i en främmande verld, förtroende mig åt Gud och min ungdoms lycka. Utan att upplefva några märkvärdiga äfventyr anlande jag ner till Svarta hafvet jemt ett år efter min skilsmessa från hemmet, och under detta år, som jag tyckte flög af med blixstens hastighet, hade jag sett många nationer, hvaribland jag vill nämna de donska kosackerna, hos hvilka jag tillbragte fyra månader, samt öfvade mig der till en icke oskicklig ryttare. Dessa Rysslands kroater mottogo mig med förtroende och vänskap och jag skildes med verklig saknad från dessa, visserligen halfvilda, men ändock godhertade menniskor. Min vandring gällde der efter de nomadiska Kalmuckerna, der jag stannade

en vecka, hvarefter jag fortsatte min gång mot Kaukasus.

»Du, Alfred, har sett Alperna, men du har icke sett Kaukasus. Denna bergskedja, detta bålverk, af naturen ämnadt till skydd mot Asiens vilda horder, reser sig i stupande afsatser lodrätt mot himmelen och framhåller för vandrarens blick partier af outhärlig skönhhet och ett storartad majestät. Det var skymning när jag för första gången satte min fot på denna gränsskillnad emellan tvenne verldsdelar, och en underlig känsla genomströmmade mina ådror när jag stod färdig att beträda Asiens sagoverld. Allt hvad jag i min barndom läst och hört berättas om persiska schackernas despotism rann mig här i sinnet och jag väntade ingenting mindre än att få skåda de underbara tafflorna och upprepa de öden, hvilka skildras i tusen och en natt. Ynglingens fantasi och aftonens skönhhet hjälptes åt att omkring mitt sinne spänna farrornas mystiska rosenväfnad, och omvaggad af de sällsammaste drömmar insomnade jag med hufvudet lutadt mot min rensel.

»När jag vaknade hade solen skridit fram ett godt stycke på sin bana. Med beundrande blickar njöt jag af det storartade skådespelet framför och rundtomkring mig; bergens hvita toppar glimmade som gyllene kupoler på de titaniska bergsdömnerna, under det de otaliga småhäckarna slingrade sig likt guirlander kring de mossbeklädda väggarne och de af en frisk grönska doftande träden som dyrbara smycken skänkte ett oändligt tjusande behag åt de nakna klippbranterna. Det var således här, tänkte jag och lät mina blickar irra från den ena spetsen till den andra, det var således här som Prometheus enligt sagan satt fastbunden i flera hundra år, prisgifven åt en gams glupska raseri, endast därför att han dragit fader Zeus vid näsan och frånstulit honom en eldstråle.

»Jag vågar påstå att intet ställe på jorden är mera tjenligt för röfvere än just dessa berg till följd af sina otaliga pass och klyftor, hvilka an-

vändas till skyddande gömställen. Här föröfvas de gräsligaste mord utan att någonsin en lefvande varelse får kunskap derom, ty de bottenlösa afgrunderna och de strida floderna täcka med evig glömska de olyckliga offrens kroppar, eller också föras de af de sistnämnda ut i Kaspiska och Svarta hafvens vattenmassa, der de försvinna. Mina tankar förde mig till fordna tider, då de tappre bergs-
 innevånarne förde sina blodiga strider med ryssarne, hvilka strider ännu fortsättas och icke skola taga ett slut förrän alla stammarne blifvit kufvade. Om vintern, när höjder och dalar betäckas af den hvita skruden, då afstannar vanligtvis blodsarbetet, men när våren träder fram i all sin fågring, och de små blommorna knoppas i bergsremnorna, då synas också grönrockarne på bergen och i dalarne, och då samlas Kaukasiens tappre söner till försvar för sin ärfda frihet. Och då, mina vänner, flätas sådana oförgängliga lagrar kring de unga hjeltarnes pannor, att beskrifningen öfver de enstaka bragderna skulle kunna blifva ett epos af nästan ojemnförlig skönhet och manlig kraft. Men ingen häfdatecknare har funnits, som besvarat detta folks segrar och lidanden åt efterverlden, och alltjemnt skola de blifva endast dunkla sagor, hvilka ett sekel hädanefter, kanske aldrig skola blifva trodda.

»Sedan jag hvilat ungefär en dag vid Kaukasi fot, fortsatte jag resan söderut och kom in i Georgien, hvilket land skiljer tvenne bergsfolk, Imeretier åt vester och Tschetschenser åt öster. Här hörjade byar och små täcka städer framträda för mina blickar och högt uppe på bergen såg man de fasta, ointagliga slott, hvilka fordomdags beboddes af fräcka banditer, som ansågo det för en ära och evärdelig heder att röfva och plundra. Numera — ja, till och med då jag vandrade der — stå dessa nästen öfvergifna och bebos nästan af roffoglarne, hvilka i flockar slagit sig till ro i de salar, der hemska banditfysiognomier vid bågarnes rund skrålade sina dryckesvisor, och i de remnor, de täta snår, der dessa mensklighetens fiender

med slipade dolkar lurade på den oberedde vandraren, för att i ett låta honom spårlöst försvinna — der slingrar nu ormen och störtar öfver den tröga paddan; och på de skarpa utskjutande klippafsatser, bakom hvilka den hotande gevärsmynnningen syftade mot resenärens hjerta — der sitter gammen och spejar i rymden efter rof, eller låter fiskörnen sina skarpa blickar genomtränga den forsande strömmens blågröna vågor, för att upptäcka sitt byte. Plundringarne hafva visserligen icke afstannat så mycket, men banditerna, hvilka fordom huserade i dalarne, hafva nu — förjagade derifrån — dragit sig uppåt högbergen, der man icke kan vara säker ens om dagen. Folket tillhörde denna sköna stam, som räknas för en af jordens skönaste, och jag fann mig väl hos dem, ty jag spårade der en dygd, hvilken man alltid finner hos bergsboar, och i synnerhet i vårt land, nemligen gästfrihet. Jag har också bott ibland slättbyggdets stammar, men funnit dem vida otillgängliga och mera njugga. Det friska och härdade lifvet så att säga sammanvuxet med de urgrå fjällarne, har på sinnet en ädlare inflytelse än slättlandets mera tryckande luft; dessutom finner man att hos bergsbon nästan öfverallt kraft och beslutsamhet parad med en viss älsklig natursanning och rena seder är mera öfvervägande än hos stammarne på låglandet.

»Men vandringslusten dref mig vidare, och jag beslöt göra en tur till Svarta Hafvet för att en gång få beskåda dess oroliga vatten. Straxt öster om Tiflis påträffade jag en landsväg, hvilken — enligt utsago — skulle sträcka sig vesterut ända till Mingreliens område. Jag red fram på den vägen, och fann den visst icke jemnförlig med våra europeiska landsvägar, men ändock farbar. Öfver branta stupningar galopperade min snabba hingst och följde troget den på åtskilliga ställen endast hundra fot breda stråten. Man tycker visserligen att en landsväg, hundra fot bred, är någonting storartadt, men om man tänker sig den löpande öfver skyhöga berg samt med bottenlösa afgrun-

der på båda sidor, skall man icke anse bredden för mycket tilltagen.

»Det händer icke sällan att ryttare nedstörtat i dessa bråddjup antingen genom sjelffvällande eller genom röfvares mordvapen.

»Det klara månskenet, bländande mot det vårt norden har att visa, gjöt sig öfver nejden och svepte sina skära strålar omkring de mörka bergstopparne. Men oaktadt jag såg vägen lika så väl som om dagen och i öfrigt satte största förtroende till min hästs säkra steg, genomlade mig en hemsk kyla. Ensam i denna ödemark, der hvarje hofslag sände ett utdraget eko in emellan klippornas dystra riken, var det ju lätt att falla i händerna på lurande röfvere, hvilka från sina smyghål när som helst kunde frambyta innan jag ens hann göra bruk af mina vapen.

»Bäst jag var sysselsatt med att uppjaga min fantasi och föreställde mig de allra gräsligaste faror, syntes en dunkel massa närma sig. Kallblodighet och fasthet var här af nöden, ty säkerligen följdes den ensamme af flera kamrater. Sakta drog jag upp mina pistoler och undersökte ännu en gång om de voro laddade, och när jag fann detta lät jag hästen bibehålla sitt jemna lopp.

»Den främmande närmade sig likaledes i jemn skridt och var ungefär på hundra alnars afstånd från mig, då hans häst plötsligt kastade sig åt sidan med ett vildt hopp, och tvenne karlar framstörtade. Här var jag nu vitne till en strid, sådan man får se i dessa vilda bergstrakter, der styrkan och smidigheten är utvecklad till en förvånande höjd. Ingen af de stridande hade blifvit mig varse, jag kunde derföre ostörd närma mig.

»Men det var icke lång tid att öfverlägga, antingen skulle jag se den öfverfallne störtas utför afgrunden, hvarefter turen sedan kanske kom till mig, ty jag kunde icke längre undgå att blifva upptäckt, eller skulle jag först som sist blanda mig i striden? Jag valde naturligtvis det sednare, och innan banditerna hunno vända sig mot den opå-

räknade motståndaren, rullade en utaf dem med krossadt hufvud utför branten.

»När krutröken skingrade sig var hans kamrat försvunnen.

»Den okände förde sin häst intill min och räckte mig handen, den jag mottog.

»'Tack europé, jag ser på din drägt att du är en sådan', talade främlingen och tryckte kraftigt min hand.

»Jag svarade så godt jag kunde, att han lika mycket räddat mig, ty hade jag hunnit först fram till bakhållet, så skulle jag ofelbart först blifvit anfallen. Den okände var en man i sina bästa år. Hans växt var lång och väl proportionerad, samt förrådde i hvarje minsta rörelse muskelstyrka tillika med armens smidighet. Den bländande hvita blusen, betäckt med snören, dolde icke formerna, utan förhöjde tvärtom deras kraftfulla skönhet. Öfver högra axeln hängde en kappa, hvilken jag sedan fick veta betecknade en hög samhällsställning. En mössa, icke olik de persiska hufvudbonaderna, betäckte ett tjockt brunt hår och ur de svarta ögonen strålade sydländingens hela glöd; med ett ord, han var en skön man, men icke en blek och romantisk hjelte, utan en man, full af mod och lefnadskraft.

»Hans namn var Thamar, en mächtig anförare för Mingrelerna, hvilka voro kristna och, såsom alla Kaukasi innevånare, milda och fredliga när de ej oroades, men oförvägna och tappra när det gällde att försvara sina härdar mot främmande inkräktare.

»'Följ mig hem och gästa mitt hus', sade Thamar och såg på mig med en vänlig blick, 'du får sedan berätta för dina bröder att äfven en asiater vet hvad tacksamheten innebär.'

»Jag tackade min nyförvärfvade vän så godt jag kunde. Efter tvenne dagars ridt öfver berg och bråddjup, igenom städer och byar, anlände vi en afton till Mingreliens land. Vi blefvo der några minuter anhållna af gränsbevakningen, men vid

åsynen af Thamar veko alla vördnadsfullt åt sidan och vi fortsatte resan.

»Vid Thamars hemkomst uppfylldes bergen med jubelskri och ett döfvande vapenslammer tolkade dessa naturmänniskors okonstlade glädje vid höfdingens återseende.

»Det blef snart känt att jag räddat folkets öfverhufvud, och detta bidrog i icke ringa mån till det anseende jag efter handen vann. Ett halft år vistades jag såsom gäst i Thamars hus, men efter den tiden var jag starkt betänkt på att skaffa mig ett eget hem. Det enkla lifvet i bergen, folkets ädla seder och upphöjda tänkesätt tjusade mig så, att jag icke längtade ifrån denna lilla vrå i verlden; der också den ombytliga lyckan gjorde sina besök, och der hon länge trifieds, ty der funnos hjertan, som voro värda de gåfvor hon gifmildt öste öfver dem.

»Jag älskade en flicka, blef belönad med hennes genkärlek, och inom kort hemförde jag den sköna Kifri såsom min maka. Jag lefde med henne ett det mest lyckliga äktenskap, hvars sällhet något förminskades deraf att Gud icke gifvit oss barn, på hvilka vi kunde slösa vår ömhet. Min ädla hustru togs dock snart ifrån mig af den obeveklige härjaren, döden; jag sörjde bittert, men min sorg var sansad, djupt och smärtsamt kände jag förlusten af den ädlaste bland qvinnor, men ingen oförnuftig klagan kom öfver mina läppar.

»Det tillhör en man att med orubbligt sinne bära hvad Gud påskickar oss, att med allvarlig glädje bära rikedomens svårhandterliga gåfva, och med förtröstan och hopp böja sig under motgångens gissel — men aldrig förtvifla. Mannens sinne är danadt till allvarsamma pligters uppfyllande och att med upprätt panna möta ödets härjningar — se der det fält, som skall blifva hans upphøjelse eller fall.

»Jag var Mingrelier, och är det ännu. Genom en tjuguarig vistelse hos detta folk har jag blifvit så införlifvad med dess seder, dess öden, att jag

anser Kaukasi vilda bergskedjor för mitt fosterland. Visserligen är jag född här, men derborta har jag kämpat mina hårdaste strider, och den jord, som täcker min ädla Kifris stoft, må också gömma mitt, det är min sista vilja. Mingreliens lycka var en af mina skönaste önskningar, och i förening med den ädle Thamar framgick jag på den bana, som åt mig skänkte bergsboarnes hela tillgifvenhet — jag arbetade träget på att sprida bildningens lilla sennapaskorn ibland de vilda bergen.

»Visserligen var grunden flinthård till en början, men småningom fick den ena roten efter den andra fäste, och när välsignelsen alltmer började sprida sig äfven till den uslaste koja, då mottog man med uppräcka armar den förunderliga och vackra gåfvan, jag bragte dem.»

10.

»Och våren kom med sina blommor och de muntra klippbäckarna sjöngo i surrande toner sina älskliga vårsånger. Den glittrande solen lekte ystert med Kaukasi gråa toppar och sände sina strålar ned till den djupaste vrå i dalen. Ja — våren kom, men med den kom också — de ryska bajonnetterna.

»Till vapen, till vapen! ljöd ropet i hvarje bergsklyfta; i den minsta koja slipades en sabel och inom kort stodo Kaukasi män tätt slutna omkring sin anförare, beredde antingen att famna segern eller döden.

»Att jag följde med var naturligt, jag var ju Mingrelier och Thamars vän.

»Vår höfding ordnade sina skaror och anträdde marschen mot Elbrus' lund, denna heliga plats, der äktenskapets välsignelse uttalats öfver mig och Kifri. Vi fingo der kunskap om att våra fiender, hvilka kommo från norr, redan bestått ogynnsamma drabbningar med Tchetphenzerne, och detta eggade

oss naturligtvis till att också visa oss värdiga att kallas kaukasier.

»Vår skara, hvilken inalles uppgick till fyra tusen man, under det ryssarnes var dubbelt så stark, hade en utsträckning från vester till öster och stödde centern på Elbrus. Vi innehade en ganska stark position och ryssarne, hvilka insågo detta, vågade nalkas endast i sakta marscher.

»Aftonen före drabbningen sutto Thamar och jag i den förres tält och samtalade lifligt om både det förflutna och det närvarande. Men vännens glada och muntra lynne var försvunnet — det kommande nedstämde honom.

»Det gifves menniskor, hvilka hafva så kallade aningar om hvad som skall hända dem, och Thamar var en af dem. En sorglig dysterhet spred sina mörka skuggor öfver hans höga, ädla panna och i ögats glans låg någonting onämnbart. Han var också mer än vanligt sluten. Slutligen vände han sig till mig och sade:

»'Det förvånar dig att se mig så sorgsen?'

»Jag kan ej neka dertill, svarade jag, men, du ädle vän, låt det närvarande, vår fara och vår vinkande seger, förjaga det kommandes skuggbilder.

»Du har kanske rätt', svarade Thamar och tryckte min hand. 'Jag anar att detta blir min sista strid och jag skall troligtvis aldrig mera föra mina tappra bröder till dessa vilda bardalekar. Om jag stupar har jag utsett dig till att fullborda segern.'

»Jag böjde hufvudet till ett stumt medgifvande och sade derefter: Ja, jag vill fullborda ditt verk eller också följa dig.

»Så skall det vara!' ropade Thamar med glänsande blickar. 'Europa har sina ögon fästade på det lilla folket emellan de båda hafven, men din verldsdel skall också erfara att detta lilla folk vet sin pligt och förr stupar under fosterlandets klippor, än mottager lifvet såsom lån af Rysslands

despot. Kom, min vän, vi gå nu för att bereda oss till dödsarbetet.'

»Tysta vandrade vi till Elbrus. Aldrig, ej ens när Kifri der sammanvigdes med mig, hade jag funnit detta ställe så hänförande skönt och heligt; en onämbar känsla intog allas våra sinnen. På alla sidor höjde sig skyhöga klippor med hvitglänsande kammar, och i midten låg Elbrus lik en smaragd på en silkesbård. Natten var ljus, endast i lunden herskade halfdunklet, så mycket mera vördnadsbjudande, som den hemska tystnaden der talade sitt gripande språk. Allt var så lugnt, oakadt tusentals krigare der voro församlade. Ljudlöst rörde de sig fram och åter och med hviskningar fördes deras samtal.

»När Thamar och jag inträdde i lunden gick ett sakta sorl igenom lederna, det blandade sig med vestans andedrägt i trätopparne — det var en bön, en tillförlitlighetens varma känsla, som ilade genom de tappre brödernes hjertan. Den heliga akten började och välsignelsens ord trängde djupt, djupt ned i våra bröst. Derefter gick hvar och en till sin post, lika tyst som han kommit.

»Man skulle kunna tro att en här af andar beredde sig till kamp med evighetens makter.

»En stilla susning hviskade öfver oss en bekräftelse på den uttalade välsignelsen. Jag kände mitt hjerta vidgas, jag ville dö, men först med segerns palmer och vunnen frihet åt mina ädla bröder.

»Plötsligt nådde oss detta ropet: Ryssarne äro öfver oss!

»Thamar och jag ilade till lägret och inom en halftimme voro de våra uppställda och beredda att mottaga fienden.

»Och han lät icke vänta på sig länge. Som kattor syntes de ryska tiraljörerna klättra uppför bergsspetsarne, men hvar de blottade sig — pang, pang! och långrockarne störtade hufvudstupa ned i de öppna svalgen. De våra sigtade och sköto med

en kallblodighet, som var beundransvärd, och aldrig förfelade någon kula sitt mål.

»Örnens flygt i rymden och svalans kretsande omkring klippspetsarne — se der de mål, hvarpå Kaukasierna öfva sig.

»Framåt, mina gossar!» ropade Thamar och förde oss mot de ryska bajonetterna. Vi hoppade vigt öfver de gapande afgrunderna och drefvo fienderna oemotståndligt tillbaka. Vårt mod och vårt dödsförakt förskräckte despotismens slafvar. De ryske officerarne gjorde visserligen allt för att upphålla sina flyende soldater, men vi störtade som ett skyfall öfver de sammanträngda kolonnerna och antingen totalt krossade dem eller trängde dem fot för fot tillbaka.

»För Guds skull!» ropade Thamar och sprängde mot mig, »rid till Elbrus allt hvad tygeln håller, och för hit reserven, eljest äro vi förlorade; se hvilka ofantliga massor vältra mot oss.»

»Jag red icke, jag flög till lunden, kom tillbaka och för andra gången måste ryssarne vika. Förfärlig blef striden och fiendernas antal förstörades allteftersom vi fälde hela leder till marken. De våra glesnade allt mera, och med smärta väntade vi på det ögonblick, då tecken till återtåg måste gifvas.

»Men när nöden är störst är hjälpen närmast, och då vi misströstade om segern närmade den sig i flygande karrier.

»Tscherkasserne, Tscherkasserne! ljöd det glada ropet man ifrån man; ett tjockt dammoln syntes i vester och deri framglänste hjälmarna mot den uppgående solen. På sina snöhvita hästar framspängde de tappre och störtade som en lavin öfver de ryska linierna på högra flygeln. Anfallet var oemotståndligt. Liksom sjelfva hästarne anat att endast anfallets snabbhet skulle återgifva oss vår förlorade ställning, hoppade de ädla djuren i djerfva satsar öfver de framsträckta bajonetterna och krossade under sina hofvar de främste. En väg var nu bruten och vi gjorde ett sista anfall

med den framgång att hela ryska hären började kasta sig på flykten.

»Fram, kamrater, der, der!» ropade Thamar och visade med handen en svag punkt under det han i spetsen för en liten skara ilade efter de retirerande fienderna.

»Plötsligt sågo vi honom vackla och störta baklänges från hästen.

»En svindel grep mig; nästan medvetslös sprängde jag fram i spetsen för stormkolonnen och ropade så högt jag förmådde: Hämnens er anförare, död åt ryssarne, hämnens Thamar!

»Ett doft mummel lopp igenom de täta lederna af bergens tappra söner, ögonen gnistrade och beslutsamma gingo de att fullborda segern eller dö.

»Men den ryska hären var öfverallt stadd på flykt, och inom några timmar syntes ingen fiende mer vid Elbrus. När den sista ryssen försvann bakom de klippor, hvilka i förgrunden omgifva lunden, höjdes ett tusenfaldigt enstämmigt jubelskri, som upprepades i långt bortdöende eko emellan Kaukasi klippor.

»Jag skyndade till Thamar, som blifvit inburen i sitt tält.

»Han tycktes vänta mig, ty i detsamma jag trädde in genom dörren reste han sig icke utan ansträngning, räckte mig handen och sade:

»Farväl, jag dör lugn, ty vi segra, och vårt folk skall alltid veta att kämpa för sin frihet. Se', fortfarande han och kastade blickarne öfver det sköna landskapet, 'sjelfva solen har uppgått för att glädja sig åt frihetens seger öfver förtrycket. Tack, min vän, för den vänskap du egnat mig och mina bröder, Gud skall nog vedergälla dig därför. Jag vill bedja dig om en sak, lofvar du att uppfylla den?»

»Ja, skyndade jag att tillägga, emedan jag fruktade, att döden skulle hindra honom från att vidare tala.

»Nåväl', svarade Thamar och gjorde en rörelse för att resa sig upp, men nedföll maktlös, 'nåväl',

framstammade han med aftynande röst — »haf vård — — om — min — — min — dotter!»

»Den ädle höfdingen var ej mera bland de lefvandes antal, hans efter frihet törstande ande hade flytt till de länder der ingen boja trycker den frigjorda själen; den flydde, beledsagad af tusentals sörjande bröder.

»Hela hären följde Thamar till grafven, hvilken reddes på en vacker plats i Elbrus, och landets barder lofsjöngo i herrliga ballader den unge hjeltens korta segerbana. Hans maka öfverlefde honom icke länge, ty jemnt tvenne månader efter slagtingen vid Elbrus bäddades hon ner vid sin makes sida. Men hennes afbild lefver ännu och skall alltid påminna mig om den lyckligaste perioden i min lefnad.»

Baronen slutade, lade handen på Claras axel och frågade:

»Förstår du, barn?»

»Ja, ack ja», ropade den sköna qvinnan och störtade till fosterfaderns bröst, »jag hade för längesedan anat att något dunkelt omgaf mig. O, jag har nu ett riktigt fosterland att älska.»

»Än mig och Alfred då?» frågade baronen leende, »skall du glömma oss för ditt fosterland och dess innevånare?»

»Aldrig, aldrig!» ropade Clara, slet sig lös från baronens omfamning och ilade i Alfreds armar. »Du, Alfred och du, fader — ty så vill jag alltid kalla dig — äro mig lika kära och dyrbara hvar än min vagga stått; om jag är en tapper höfdings dotter, eller en simpel krigares — det finnes ändå i mitt bröst tvenne känslor, hvilka äro omöjliga att utsläcka. Nej», ropade hon och kinderna glödde, »evigt skall jag älska dem, som bevisat mig, stackars fader- och moderlösa, så mycken kärlek, och du, Alfred, som — oakadt du icke visste hvarifrån jag härstammade — likväl skänkte mig din varma kärlek, du skall icke inför din omgifning behöfva rodna att du valt en ovärdig till din maka. Gud är mitt vitne att jag alltid vill försöka blifva

er värdig.» Öfverväldigad af alla de känslor, som stormade in på henne, lutade Clara sitt hufvud mot Alfreds bröst och utbrast i en häftig gråt.

Sebastian deltog också i den allmänna glädjen och när han och Alfred emot midnatt togo afsked med löfte att nästa dag återkomma, sade han:

»Så har då den vilda klippblomman, omplante-rad i civilisationens jord, spirat upp till en herrligt prunkande blomma, och om den ädle Thamar i detta ögonblick kunde uppstå — männe han då skulle känna igen sin dotter?»

»Säkerligen icke», svarade baronen tankfullt, »ty bildningens pensel sopar bort hvarje barbarismens spår.»

Samma hus vid Göthgatan, dit vi i början af vår berättelse införde våra läsare, möter oss nu strålande af ljus från hela andra våningen. Der är måhända bal i afton, och för att göra oss under rättade derom stiga vi djerft uppför den breda trappan och intränga obesväradt i den lysande samlingen. Hvilka toiletter, hvilka behag både blot tade och betäckte, hvilka blixtar från damernas ögon, smycken och briljanter!

Ordensprydda herrar och simpla frackmenniskor trängas om hvarandra utan åtskilnad. Visserligen äro både kavalleri, infanteri och artilleri talrikt representeradt, men diplomatiska kåren och de civila embetsverken ligga dock öfver.

Bland alla de lysande toiletterna ådrager sig en den största uppmärksamheten. Hvem är då den qvinna, som drager allas blickar till sig, den bleka qvinna, som lik en marmorbild, omgifven af silfver och guld, sväfvar fram vid den ståtliga, i diplomatiska kårens drägt klädde, mannen?

Vi känna henne — det är Aurora, som denna afton förenat sitt öde med legationssekreteraren von B. Auroras mor var sedan ett år tillbaka bostatt i hufvudstaden, sedan hon på förmånliga vilkor

försålt Baggelund till löjtnant Sebastian K., hvilken tagit afsked från sin tjenst för att i ro tillbringa sina återstående dagar så nära vännen Alfred, som möjligt.

Aurora var blek och syntes ganska matt. Hon hade lyssnat till moderns enträgna böner att gifva sin hand åt von B. endast på det vilkor, att denne skulle söka erhålla plats vid ministerexpeditionen i Paris, eller något annat land. Det hade lyckats, och de nygifva skulle anträda sin resa åtta dagar efter bröllopet.

Vistandet i Sverige blef Aurora allt mera outhärdeligt och med yttersta otålighet räknade hon de få timmar, som återstodo, till dess hon för alltid finge lemna den jord, som var vitne till hennes öfverilade handlingar.

Bland gästerne befunno sig tvenne löjtnanter, kamrater till Sebastian. Slumpen, hvilken ganska ofta plägar ställa till dumheter, hade fört vännerna i närheten af det fönster, dit de nygifva dragit sig undan.

»Jag skall helsa dig ifrån Sebastian K.», sade den ene löjtnanten till den andre; »jag hade bref ifrån honom i dag.»

»Nå, hvad har han för nyheter att berätta?»

»Jo, han skrifver att i qväll är bröllop på Sommersta, och — —.»

»Vatten, vatten!» ropade en röst, »bruden svimmar.»

»Åhnej», svarade Aurora och fattade sin mans arm, »det var bara en obetydlig svindel i följd af hettan härinne.»

Dansen fortgick utan uppehåll och Aurora sjelf deltog deruti.

En afgrund bodde i hennes bröst och leendet på läpparne.

Så är oftast fallet.

De båda löjtnanterne fortsatte sitt samtal.

»Och vännen S.» frågade den ene löjtnanten, »jag undrar hvar han är?»

»Också på Baggelund», svarade den, som emot-

tagit Sebastians bref. »Han har nu öfvergifvit att flacka omkring och kurtisera, utan har blifvit en driftig jordbrukare, samt tänker snart på allvar fästa sig vid en god och vacker qvinna, dotter till kyrkoherden i församlingen. Sebastian skrifver att S. förbannar ur djupet af sitt hjerta de fordna galenskaperna och att han kunde vara så litet sjelfständig att låta styra sig af — — — —.» Slutet bortdog i en hviskning och vännerna skiljdes med en handtryckning.

När de melodiösa tolfslagen från Ridderholmskyrkans torn klingade öfver Birgers stad, var allt mörkt i bröllopsväningen, och enslige nattvandrare, som händelsevis kastade sina blickar ditupp, kunde ej varseblifva annat än mörker — idel mörker!

Den ena minuten ett ljushaf, den andra det dystra kaos.

Sex år hafva försvunnit i det svalg, som vi nämna evighet, men som icke är annat än vår okända tillvaro efter döden.

Sex år bära många timade händelser i sitt sköte, så äfven här.

Vi skynda till Kaukasiers klippor och Elbrus' lund, och till den vackra grafplatsen, som skuggas af de sekelgamla träden. Inom en inhägnad synas fyra grafvar, försedda med hvar sin enkla minnesvård.

På det sist uppsatta korset voro inristade dessa få ord:

A. S K Ö L D B L A D.

En främling kom du hit från Nordens bygder.

Du sökte hjertan, fann dem här också.

Hvad du ej sökte — lön för mandoms dygder,

Det har du vunnit i det ljusa blå.

Mot denna graf lutade sig en ung kvinna och vätte den kalla marmorn med sina tårar. På ett par stegs afstånd ifrån henne stodo tvenne män, Alfred och Sebastian.

»Kom, min älskade», sade Alfred och gick fram till den knäböjande, »nattvinden är icke helsosam för dig nu — du kommer ju ihåg läkarens ord?»

»Förlåt, förlåt, min ädle make», svarade Clara och tryckte sig snyftande intill Alfreds bröst; »vi resa ju i morgon, och hvem vet om jag någonsin mera få återse detta dyrbara land och denna plats, der de kära hvila. Hör du, Alfred», utropade hon och sträckte ut armarne, »hör hvilken susning der kommer, hör du rösten, som hviskar ifrån himmelen en välsignelse öfver Kaukasus och det heliga Elbrus. O», fortsatte den sköna qvinnan med flammande blickar, »jag ser ryssarne fly der borta, mitt sköna fosterland är fritt och Kaukasi klippor genljuda af segersånger! — — — Så hvila nu i frid, alla I älskade», fortfor hon och vände sig mot grafvarne, »från Nordens dalar skola många suckar ila till er gröna torfva och Mingrelerflickan skall, fastän långt skiljd ifrån eder, likväl skynda hit på tankens vingar och vördnadsfullt kyssa de kors, hvarunder de ädlaste hjertan hvila från orons skarpa ilar — farväl!»

Åter gick en susning genom Elbrus höga stammar. Det var fosterlandets farväl till Thamars sköna dotter.

6000136592

Göteborgs universitetsbibliotek

Från samma förlag har förut utkommit:

Lotsens Son.

Historisk berättelse

af

J. O. Åberg.

Pris: 50 öre.

Pris: 75 öre.